"Proletaris de tots els països, uniu-vos!"

Lluita

Organ del Partit Socialista Unificat de Catalunya

SETMANARI - N. 139. Preu 6 fr. 11 de febrer del 1948 Redacció i Administració: 8, Av. Mathurin-Moreau, Bureau 19. Paris-XIX

CEDOC

El Manifest del C. C. del P. S. U. de C. als catalans

AL SERVEI DE LA REPUBLICA I DEL NOSTRE POBLE

El dia 22 del proppassat mes de gener s'obrí la crisi de la Generalitat de Catalunya. Dos dies més tard i sense haver fet cap gestió per a solucionar-la, el President, senyor Josep Irla, des del microfon de Ràdio Paris, anuncià als catalans de l'interior i de l'exili, que havia «decidit donar per acabada la missió de l'actual Govern.»

Quina missa?

Es veritat que el Govern de Catalunya en la seva Declaració del dia 19 de maig de l'any 1947, proclamà que «l'oposaria

...«a tot intent de trastrar Espanya d'un règim democràtic»

i que,

...«lliterant una vegada més la seva ferma voluntat d'ajudar, en un esperit de general comprensió, a estructurar l'instrument de la unitat catalana a l'interior, el Govern fora acte de presència» «no directa i freqüent davant del nostre poble.»

Ni una cosa ni l'altra —ambdues promeses constituïen una *missió* ben patriòtica—, no foren realitzades.

I no ho foren perquè, en el si del Govern, el cor «indefinit» de Tarradellas ha cessat mai de traballer. Perquè només el nostre company Joan Comorera s'ha mostrat decididament partidar de l'aplicació ràpida i sense embuts de la línia combatent i republicana del Govern, aprovada amb recança per l'actual Direcció d'E. R. de C.

HAN passat d'es i la crisi de la Generalitat resta sense resoldre. Dirigents polítics vinguts a interessos estranys a la República i al nostre poble es venen les nuns com Pilats, somriuen sarcàsticament en contemplar l'esborane obert amb llur punyalada a les Institucions catalanes i esperen, impacients i amb plena CONSCIENCIA DE LA FELLONIA COMESA, recollir els beneficis de llur inqualificable TRAIDOR.

No han comptat, però, que la classe obrera i Catalunya tenen un Partit que vigila. Un Partit heroic i combatent. Un Partit arrelat a les fàbriques de Barcelona, del Manresà de Fliz, de Sabadell, de Mataró. Un Partit arrelat entre la pagesia del camp de Tarragona, del Maresme, del Baix Ebre, de l'Empordà, de l'Urgell, del Llussanès. Un Partit com de les cases de totes les forces progressives i autènticament nacionals del poble català que lluiten, agermanades amb les dels altres pobles d'Espanya, per la victòria de la República i de les seves llibertats.

Catalunya —que ho sàpiguen els agents de la política clandestina, antirepublicana i antinacional—, compta amb el P.S.U. de C.!

El nostre Partit no podia restar passiu davant les maniobres que han culminat amb la crisi del Govern de Catalunya. Calia desemmascarar la política de «doble joc» practicada, en moderna i ridícula Tartufos, per la Direcció actual d'E. R. de C., RESPONSABLE DE LA CRISI DE LES NOSTRES INSTITUCIONS, RESPONSABLE, MES QUE NINGU, DE LA PARALISI PERMANENT DEL GOVERN CATALA. I a xi ho ha fet!

EL Comité Central del nostre Partit, una vegada més, ha complert amb el seu deure revolucionari i patriòtic, en denunciar públicament, mitjançant el MANIFEST ADREÇAT ALS CATALANS, els responsables directes i indiscutibles d'una política de traïcions a la causa defensada amb tant d'heroisme pels nostres obrers i pagesos, per les dones i els joves obrers i estudiants, contra el franco-falangisme.

EL MANIFEST DEL COMITE CENTRAL DEL P. S. U. DE C. HA PRESTAT UN GRAN SERVEI A LA REPUBLICA I A CATALUNYA!

Els treballadors catalans, tots els veritables demòcrates, comprendran —amb el nostre ajut—, l'abast polític del Manifest del C. C. I en comprendre'l tindran les perspectives més clares. Incorporaran més activament sota la bandera de la lluita com'n el franco-falangisme i els capituladers.

La maduresa política de Catalunya s'afirma cada dia més amb la presència i acció del nostre Partit. Avui les «gestes» de Jots Feixats no serveixen per res. Són els fets que compten.

I els fets parlaran, en aquest període històric, que l'actual Direcció d'E. R. de C. ha girat l'esquena pels interessos sagrats de la República i de Catalunya. Els ha traït llançant-se —com ja havíem previst fa uns mesos des d'aquestes «columnes»—, als braços de Franco-Tritons, que ara, de la cazeció nac onal i internacional.

...«La Direcció actual d'Esquerra Republicana —*diu el Manifest del C. C. del P. S. U. de C.*—, ha rengat la memòria i l'heretatge de Macià i de Companys i ha renyat el camí de la Llisa. La Llisa va sacrificar Companys per salvar el Rei i la Monarquia de Rivera. La Direcció d'Esquerra Republicana sacrifica Catalunya per a servir els reis del dòlar, al pretendent Don Joan, o sigui Franco o el franquisme sense Franco.»

Aquesta és la realitat i no cap altra.

L'actual Direcció d'E.R. de C. trarà els interessos de la nació —com ho fèn la Llisa—, per esperit de classe. Perquè tem —i no podrà evitar-ho!—, el ressorg'ment d'una Catalunya republicana, democràtica, progressiva. Una Catalunya en la qual la classe obrera organitzada en el seu Partit d'avantguarda representi el motor impulsor i port, fins a les seves últimes conseqüències, el desenvolupament d'una autèntica democràcia.

L'actual Direcció d'Esquerra ho fa perquè no vol, com diu el Manifest del Partit,

...«una Catalunya alliberada nacionalment per la lluita popular, agermanada amb els altres pobles d'Espanya en la construcció d'una Federació Democràtica, independent i sobirana i en la qual la classe obrera, la pagesia i altres sectors populars tinguin la funció determinant que els escau...»

L'actual Direcció d'Esquerra s'enfosca cada dia més en l'abim on, «amb un camí cremat», Companys i «ministre personatge al servei de la repressió contra la classe obrera catalana, Ventosa i Calvell, Vidal i Guardiola, Estevich, etc. etc.

La classe obrera catalana, tots els patriotes, no hem d'oblidar però, els propòsits del moderns Llisaires.

«El Partit Socialista Unificat de Catalunya —*proclama el Manifest del C.C.*—, no ennoia altre enemic a combatre que el règim franquista i els capituladors. Són amics nostres els milions dels partits i organitzacions els patriotes que han estat i són fidels defensors de la República i de les llibertats nacionals catalanes.»

TOTS aquests *amics nostres*, tots aquests *patriotes* clamen, avui, amb nosaltres llur afany de combatre i de vèncer. Dinen al President, senyor Josep Irla, que Catalunya no pot esperar més i que s'ha de constituir.

...«Un govern capaç de portar a terme la seva misió històrica, dirigint la lluita per alliberar el poble català, conformant d'aquesta manera, a resultable a Espanya la República democràtica. Un Govern capaç de tindre amb fets les declaracions unànimement aprovades i publicades pel darrer Consell de la Generalitat, amb les quals el P. S. U. de C. es mantè fidel i de les quals els altres consellers han renegat.

Aquest és el camí del President Irla si no vol seguir el de la traïció i del deshonor, representat, en altres temps pel llegaire Puig i Cadafalc, que lliurà la Mancomunitat de Catalunya al dictador Miguel Primo de Rivera.

EL PAPER DIRIGENT DE LA U. G. T. EN LES LLUITES SINDICALS DE CATALUNYA

per **Josep MOIX**

EL règim falangista, igual que els altres de la mateixa naturalesa feixista, ha mantat una acció violenta contra els Sindicats obrers. D'ençà del primer dia de la sublevació i traició contra la República van ésser dissolts i perseguides llurs activitats.

La sindicació forçosa als Sindicats verticals, que sòn una peça important en l'estructura falangista, «fundada sobre «la col·laboració de classes» i regida pel sistema reaccionari corporativista a l'estil feixista, no ha estat mai acceptada pels obrers. A l'inrevés del propòsit perseguit pel franquisme, la privació de la llibertat sindical ha exaltat constantment l'esperit combatiu i la consciència de classe dels treballadors d'arreu d'Espanya. A Catalunya, el vell i arrelat esperit revolucionari dels seus obrers ha rebrotat amb força irresistible.

La necessitat de tenir el Sindicat propi, autènticament de classe, como instrument de lluita per aconseguir i consolidar noves millores en les condicions de vida i de treball, més dretsi socials i polítics, ha estat més avivada encara sota el règim terrorista falangista. La manca de llibertat sindical no ha pogut impedir l'organització i funcionament dels Sindicats clandestins.

Arreu de Catalunya i, principalment a Barcelona i a les ciutats más importants, hi ha organització clandestina de la U. G. T. En la lluita contra el règim i la burgesia reaccionària falangista, la gloriosa tradició combativa dels obrers de Catalunya ha enriquit i capacitat, amb l'experiència, els nostres abnegats companys en l'organització i enfortiment dels Sindicats clandestins per aconseguir reivindicacions economiques i polítiques, per a lluitar contra els Sindicats verticals i llurs jerarques falangistes que riuen de l'explotació, la misèria i la fam de les masses treballadores.

La resposta del règim ha estat la violència i el terror. Però la lluita ha anat guanyant constantment en organització i amplitud. Les vagues i accions realitzades en el curs de l'any passat han estat més importants que les de l'any 1946. No solament en nombre sinó «en l'organització i millorament dels mètodes emprats en l'acció sindical.

La publicació feta a «*LLUITA*» de les vagues, sabotatges i altres accions sindicals és la prova irrefutable de la progressió constant de la lluita mundana dels Sindicats clandestins.

«*Las Noticias*» òrgan il·legal de la U. G. T. de C. a l'interior, en el número del mes de desembre en fer un comentari del desenvolupament de la lluita, diu:

«Tot Catalunya segueix tremant en accions reivindicatives que els treballadors desfermen a ti de millorar les condicions materials a que els te sotmès l'oligarquia franquista.

«Aquest temen hem cura de silenciar aquestes lluites i de reprimir-les inexorablement, però no podrà evitar que vagin «guanyant major repercussió, versió i millorant organització.

«La mentalitat del treball, la dignitat de la classe obrera, les aspiracions col·ectives, totes les manifestacions i accions per a ter «eixit i desmantelamant i l'odi als explotadors falangistes i «revolució de no tolerar-ho, son arrels que la classe obrera «arrima a «nida i «dotada per llurs Sindicats clandestins.»

«Per a ter «eixit i desmantelamant i «revolució de no tolerar-ho, son arrels que la classe obrera «arrima a «nida i «dotada per llurs Sindicats clandestins.»

Però, «repetim, cap de les moderns «ra-constatem no impossibilitaran el curs ascendent de l'activitat dels treballadors pel millorament de llur benestar.

La classe obrera d'aquest «mes «arma contra les «ruin «el feixisme de Franco no hi pot res «i «utilitzem amb «confiança «en la lluita: la «era ««««

Una tasca dels nostres militants

POPULARITZAR EL MANIFEST DEL C.C. DEL P.S.U. DE C.

La setmana passada «LLUITA» publicà el Manifest que el Comité Central del P.S.U. de C. ha adreçat a tots els catalans.

El document és d'un abast polític excepcional. Les primeres impressions registrades a sectors que l'emigració catalana ha acollit amb interès extraordinari el Manifest del nostre Partit.

Els patriotes catalans veuen en el document del Comité Central una seriosa aportació a la tasca de referendum de la política catalana, esterbolida, fins ara, per l'actitud confuse de l'actual Direcció d'E.R. de C., i altres elements catalcr, els quals han endevinyat mestres en l'art del doble joc i de la traició als suprats interessos de la Pàtria i de la República.

Es indubitable que el Manifest del P.S.U. de C., clar i català en l'anàlisi de tots els problemes, obre, en l'actual situació, noves i àmplies perspectives per al desenvolupament futur de la política catalana.

Avui el camí està desbrossat. Cadascú té prou elements de judici per a donar-se una línia de conducta que les resten fidels a la causa popular, a la lluita republicana i antifeixguista, i els que, vendats als interessos antinacionals, s'enfonsen cada dia més en el fangar de la traició i del deshonor.

No obstant, i volem remarcar-ho, els enganyàvem el creguessim que tots els catalans comprenen la traició dels dirigents d'Esquerra i d'altres polítics catalans.

Em aquest sentit, els militants del P.S.U. de C. no han d'oblidar aquest principi: ells que és clar per a nosaltres no ho es sempre per a tots els treballadors, per a tots els demòcrates.

Recordem, per a reforçar el nostre raonament, que el company Joan Comorera, en «El Camí de la Victòria», diu:

> **«Una massa de catalans passa per una profunda crisi ideològica. Es escur que les vetles ideologies separatistes, nacionalistes, republicanes, anarcosindicalistes, no els satisfaran més a l'hora no llunyana de la massiva polarització de forces. Aquests catalans, més els inexperimentats de la nova generació, voldran anar més enllà, voldran progressar pel camí del socialisme.»**

Les paraules del nostre secretari general són confirmades cada dia per una minut de fets.

La massiva polarització de forces s'opera, entre els catalans, a un ritme ascendent. D'un costat, les forces que lluiten contra el franco-falangisme i, de l'altre, les que volen capitular. Entre aquest costat, les forces que resten fidels a la República i a Catalunya i, de l'altre, les que treballen per imposar-nos un franquisme sense Franco. D'un costat, les forces que combaten contra la reacció imperialista i per la democràcia i de l'altre, les que estan vendades a l'imperialisme i a l'antidemocràcia.

I en aquest procés d'agudització polarització de forces hi ha nuclis de catalans que estan. Que han patit les perspectives d'una primera victòria. Que sobrestimen les forces adverses i subestimen les forces pròpies. Que no veuen, per entre, una sortida republicana, democràtica i popular al nostre problema...

Existeixen, per a resumir, nuclis no gens negligibles que cerquen i no han trobat, encara, el camí!

Nosaltres podem i hem d'ajudar-los i assistir, amb un talent treball despullat de sectarisme, que aquests catalans afecats d'una profunda crisi ideològica i de manca de perspectives provocada per l'actitud inqualificable de llurs dirigents es converteixi, d'una reserva possible de la política clandestina, antirepublicana i antinacional, en una reserva activa de la política combatent, republicana i nacional que defensa el nostre P.S.U. de C.

No exigeix el triomf de la causa que els pobles hispànics defensen heroicament. No exigeix la causa de la pau i de la democràcia.

Aquest aspecte el comprendrem millor si tenim en compte els principis stalinians següents:

> **«No es tracta que l'avantguarda (el Partit) assoleixi la consciència segons la qual es impossible mantenir l'ordre vell i que el seu enfonsament es inevitable. Es tracta que les masses, les masses de milions d'homes, comprenguin la inevitabilitat d'aquest enfonsament i manifestin etes dispostes a ajudar l'avantguarda. Les masses, però, només poden comprendre-ho a través de llur pròpia experiència.»**

I aquesta experiència les masses l'assoliran més ràpidament en la mesura que els militants del Partit consolidin i eixamplin llurs relacions amb els nuclis de catalans desorientats, amb els que vacil·len en escoltir el camí de la lluita o el de la claudicació, amb tots els catalans honrats, en el si dels quals existeix, en potència, un afany de voler anar més enllà, d'anar cap al camí del socialisme.

No perdem mai de vista que som el Partit dirigent de la classe obrera catalana, el Partit nacional de Catalunya, la qual cosa significa que la nostra responsabilitat històrica es immensa. Significa que hem de contribuir a l'educació política de les masses i, avui, a llur incorporació activa al camp de la lluita, de la República, de Catalunya.

El Manifest del Comité Central del nostre Partit ens ajudarà considerablement en la realització d'aquestes tasques.

Per això cal que el document fet públic la setmana passada no resti reclòs en els medis del Partit, sinó que ha de sortir fora dels nostres rengles.

Una de les tasques essencials dels nostres companys és, avui, la de popularitzar al màxim el Manifest del Comité Central. Aconseguir que TOTS ELS PATRIOTES CATALANS EL CONEGUIN I, FONAMENTALMENT, EL DISCUTEIXIN.

Pertot arreu, a l'interior i fora del país, en fàbriques i tallers, a la ciutat i al camp, homes i dones, joves i vells, tothom ha de conèixer allò que pensa i vol, en l'actual situació, el P.S.U. de C.

La iniciativa dels militants, riquesa inexhaurible dels comunistes, farà que s'aprofitin tots els mitjans per a dur aquesta tasca a bon terme i pulsaran, amb revolucions de treball pràctic, la comprensió d'un document valuós i plè d'ensenyances.

Cadascú de nosaltres ha d'esser un element dotat en la tasca de fer comprendre a les masses antifranquistes que la lluita es possible, que la unitat es possible, que la República pot esser recobrada, que les llibertats nacionals catalanes poden esser recobrades.

La nostra tasca es venda coruna per l'èxit més excelsant si ajudem les masses a treure conclusions positives de llurs experiències sobre el dualisme, el problema planejat per la lluita menada contra Franco, els capitulators del règim, la República i les llibertats de tots els pobles ibèrics.

L'ANARQUISME ES A TOT ARREU UN SERVIDOR DELS IMPERIALISTES

La setmana passada dèiem que era normal que la F.A.I. no trobés de la unitat dels treballadors italiàns, per tal com la seva dictadura no va pas passar avui de l'element que, ultra esser tan nombrós arreu d'Europa, és el que menys fase del sistema capitalista, encara avui tots els seus dàsics contra els partits comunistes, contra la Unió Soviètica que ta sostret al capitalisme mundial la immensa font de matèries primeres que atresera el seu no menys immens territori, que ha privat el capitalisme del mercat que representen els seus dos cents milions d'habitants, contra la República popular de Mongòlia, contra la Xina que acabarà amb la dictadura de Tsang Kai Xec, contra el poble grec, contra les democràcies populars, contra les forces progressives del món.

I que es val ara dels neoqueixlings d'Espanya, Italia i Grècia, per tal com aquestes tres penínsules son la clau de la Mediterrania i poden servir de cal·ipulles dels avions atòmics.

En aquest sentit, l'anarquisme salvar l'insultable règim capitalista, l'imperialisme utilitza tots els recursos, es val de totes les miniblises, cosa que tots els elements per disparts que semblin, salta per damunt de totes les paradoxes, aplega tots els aventurers que corren pel món. En aquesta guerra salvatge contra l'avantguarda del proletariat, en aquesta guerra de rapina contra la classe obrera —columna vertebral dels pobles—, l'imperialisme mobilitza tota la reacció mundial on totes les seves gammes i gradacions. I no s'oblida dels quisllings que publiien dintre el moviment obrer de cada poble.

♣

Socialistes de dreta, *lumpenproletariat* que explota l'anàrquisme en els pàisos on encara fa la via-via aquesta forma antiideòfica de la lluita del proletariat, que no ha proporcionat més que dreasiires a la classe obrera, ICI, cal, es posa en reogie amb el cognom denominador de l'antieomunisme i l'antisovietisme perquè la City i Wall Street continuin fent la llei al món. I, en aquest s'arrengleren, conseqüentment en aquest camp imperialista i autidemocràtic. Com s'hi arrengleira la Federació Anarquista Italiana, que en el seu congrés de Carrara, ens ha parat pitts obrers d'Italia, dirigits per Palmiro Togliatti i Pietro Nenni, vagin junts a les próximes eleccions, que voldria veure triomfar Dè Gasperi i els seus amics, de la mateixa manera que la unitat de F.A.I. i Freges, que voldria quan amb el seu ase i reaccionari «NO VOTAR» del 1936 van permètre el triomf electoral de Gil Robles i tota la resallera de crims i assassinats d'Asturies i Catalunya.

♣

Per això la Sòs del 6 de febrer acaba de fer-se la bona alguna amb la publicació de la convocatòria del Congrés nacional que la seva germana d'Italia celebrarà a Canosa di Puglì (Bari), el 22 i 23 d'aquest mes, no per a celebrar el centenari de la sublevació dels pobles italiàns el 1848 contra els reiots i el papa que tenien Italia desmidiada i en decèdia, sinó que les Federacions anarquistes s'hi reuniran per mirar de trencar la unitat que donàra la victòria electoral als socialistes i als comunistes que són la garantia que la pàtria de Garibaldi no serà una Xècmia dels plutòcrates iangis.

L'ordre del dia del Congrés consta de cinc punts, quatre dels quals són perfectament anodins per al proletariat i aptes per a fer discursos sobre temes de trofologia o el diagnòstic per Piris i altres coses per l'estil. L'interessant i el que motiva la reunió del Congrés és el tercer, el que tracta de la «posició anarquista davant les eleccions polítiques».

Aquest Congrés ha estat avançat d'un mes de la data prevista per a celebrar-lo per tal d'arribar a temps a fer tota l'obra cerrosiva que la F.A.I. es proposa fer per destruir el camí dels iangis a base d'un abstencionisme i d'un energumenisme que acordat els del Nord Armando Borghi quan amb el delirium tremens anarquista del 1921 i 1922 es va cantar el camí dels feixos de Mussolini en llur fàcil marxa a Roma.

♣

Però mal pesi als plancons de Borghi i als autors de la gitada de Figols i de mil tenilleses i malfotes més, a Italia els obrers s'han guerit. Ja del xarrampió anarquista i existeix un Partit Comunista fort. I que encienat que el 1922 i un Partit Socialista que no considera els comunistes com a enemics, però els sents més propers amics, i amb els amira i aquest combat electoral, com ja amb d'altres, i guanyarà una batalla i ajudarà a preparar la victòria que indiran forçosament i que també marcaran la victòria del proletariat d'Italia i de tot el poble que la forma.

I no pots els residus de l'anarquisme de Borghi i la nostra F.A.I. volen pro a servir com cal els imperialistes que tenen ja una cama dintre Italia.

Ja veieu, obrers de la C.N.T. que van saber adonar-vos, contra els consells dels dirigents faistes, de la importància de les eleccions del 16 de febrer d'ara fa dotze anys a casa nostra, com i de quina manera una minoria d'aventurers intenta llurar la classe obrera i el poble italià als banquers de Wall Street, tot pegat per no arriar l'atrotinada bandera d'un antipolitisme suleida i criminal, per rel·ladar en la reaccionària i infame Lacra de l'antieomunisme i l'antisovietisme que és l'arma d'uns malvats que intenten realitzar el plan hitlerians que l'Exèrcit Soviètic va destruir a ferronades encara no fa tres anys amb la presa de Berlin.

Dintre i fora d'Espanya l'aventurerisme anarquista està al servei de la reacció, dels imperialistes.

PARAULES D'UN AMIC DE LA REPUBLICA

EL NOSTRE DEUR

Si tots els compatriotes es donessin compte de la importància vital del perfeccionament de la nostra lluita i del seu paper preponderant en aquests moments, potser no caurien en l'error de considerar que les coses van bé i que cada certa gent diu i que no ens resta altra camí que aguantar el cop i ja està bé. Si molts dirigents de certes organitzacions reflexionessin sobre el deure i necessitat de reintegrar el nostre país pel camí del progrés i del benestar, dinte d'un règim veritablement democràtic i popu ar, i donant l'impuls necessari per a retrobar-se en el seu lugar que li pertoca de realitzar el el de la humanitat, estic segur que molts discursos no es farien.

En aquest aspecte seria bo que certs homes polítics llegissin els mots que, fa unes setmanes, en referir-se al significat de la lluita del nostre poble, va escriure l'eminent escriptor Jean Cassou, gran amic dels pobles hispànics i de la República, a «*Lettres Françaises*»:

> **«El moment de la història —escriu Cassou—, en qui gràcies a una nació, a un poble particular, ha assumit complets una revolució, imposa un «mètode ideal moral» es sabe dintre d'un règ m nou conels un poeres, dintre del camí de la civilització.**

Aquell *salt* endavant està, dintre dels pobles hispànics, com ja hem dit, en existència de 32 mesos, per la lluita actual contra el franco-falangisme i els capitalistes, per la República democràtica i les llibertats de Catalunya.

Jean Cassou ho assenyalava així:

> **«El poble espanyol pot, al seu torn, donar per a la humanitat, amb l'acomplit i l'Instrument d'aquest non satt endavant, i de sitó al que es tom.»**

Un patriota francès s'expressa en els termes més amunt transcrits. Quina és la nostra responsabilitat per tal d'accelerar el desenllaç que ens porti endavant?

El company Joan Comorera va publicar, el 27 de juliol de l'any passat a Perpinyà, en dir:

> **«I si Espanya és un factor primordial en el joc de les forces en lluita, Catalunya, amputada, es una pesa determinant en el conjunt dels pobles hispànics.»**

Per altra banda, el secretari general del nostre Partit assenyalava ja, en el «*Camí de la Victòria*», un fet primordial i inevitable que ha entrat en el punt culminant: «L'ha de realitzar el proletariat, natural pel fet que remenca en el món la massiva polarització de forces.

En aquesta situació quin és, doncs, el nostre deure?

Com a catalans i com a espanyols no és dintre del camp imperialista i antidemocràtic, com pretenen fer caminar el nostre país determinats polítics, no és dintre del «pla Marshall» que priva el nostre altaví creador i no és tampoc en la capitulació, sinó en el camp antiimperialista i democràtic, en el camp del progrés i de la pau, en el camp de la República i de Catalunya.

Es en el camp que poden coincidir tots els antifranquistes, tots els demòcrates catalans. Es en aquest camí que forjarem un sedeventor lliure, digne i feliç per al nostre poble.

Conrad FALGUERA.

El xovinisme de "la humanitat"

L'Antena de «La Humanitat» ens assabenta, en la seva darrera «missió», de les activitats portades a terme per un militant del P.S.U. de C. a la Dordonya.

L'òrgan d'E.R. de C. es plany que el nostre amic hagi tingut la gosadia —«compliint un deure patriòtic que l'honora»—, de fer conèixer la GRAICHO als dirigents d'E.R. de C. als militants d'aquest Partit.

I allò que «mes plau» a «La Humanitat» és que aquesta tasca patriòtica l'hagi realitzat un militant «neo-catalanista» que «sempre parla en castellà».

Capitu'adora, liquidacionista, «La Humanitat» se'ns aparèix, ara, com xovinista.

Els dirigents d'E.R. de C. només ele mancava això per a endinsar-se, encara més, pel camí del deshonor?

No volem entrar a discutir a fons el problema de catalans i castellans, de «dir, les coses pròpies que, sobre el problema nacional, té el P.S.U. de C i l'ER. de C.

Ens limitarem a precisar unes quantes idees.

Entre «!» catalans n'hi ha de bords i altres que no ho són...

Entre «!» castellans n'hi ha de bords i altres que no ho són...

El company de la Dordonya que «La Humanitat» cita és d'aquesta darrera.

L'amor a Catalunya de qualsevol «!» català no es mesura amb la parta. Cambó, Ventosa i Calvell, Duran i Ventosa i el Mateu dels ferros sèn de parta catalana, nascuts a casa nostra i, no obstant, el poble de Catalunya els considera com uns vulgars traidors.

Sesé, López Raymundo i els centenars de castellans que van morir, DEFENSANT CATALUNYA, a les trinxeres de l'Ebre o en les batalles del Segre, de Tarragona o de Gi-ona, van dir que «!» catalans no havien nascut a la nostra terra. No obstant, el poble de Catalunya serva ses, en la seva memòria, el record d'aquella filla d'à:tres contrades d'Espanya, que donaren llur vida per la mateixa causa defensada pels nostres «!» nats a Madrid, a Teruel o a Belchite.

L'actual Director d'E.R. de C. és de seca i d'arrel catalana, la qual cosa si li es cap obstacle per a ractar amb el castellà Prieto i fer-se, en el camp de la política de Catalunya, el portantveu de totes les fórmules clendicadores, antirepublicanes i anticatalanes, que tant serveixen als interessos dels imperialistes anglo-saxons.

E's dirigents d'Esquerra es comporten com aquells «!!gatets» que hem esmentat més amunt!

En canvi el «neo-catalanista» de la Dordonya treballa amb entusiasme pel triomf de la causa de la República i de Catalunya.

L'Antena xovina de l'òrgan d'Esquerra no ha d'oblidar que el DIRECTOR Vicenç Guarner, el mateix dirigent d'E.R. de C. que tornen al nostre país amb PASSAPORT FRANQUISTA, eds CATALANS, traidors, assatanats!

Compte amb el xovinisme, se ayors de «La Humanitat»!

Segnisr per aquest camí, es tornar els partaveiaes d'aquell fascisme nazi —mantingut encara avui pels imperialistes iangis—, que portà milions de ciutadans joens als forns crematòria de Buchenwald i de tots els camps d'extermini hitlerians.

EL P.S.U. de C. s'adreça

a la classe obrera, als obrers ugetistes i cenetistes i els demana que multipliquin i reforcin els Comitès d'Enllaç de fàbriques, P.S.U.-U.G.T.-C.N.T., amb els quals exaltaren la lluita emancipadora i crearan les condicions per a forjar, en el futur, la Central Sindical única. Felicita els obrers de la U.G.T. per llur decisió en l'avantguarda combatent de la classe obrera i afirma la seva confiança que els obrers de la C.N.T., tots dels quals marxen units a ells amb els militants del P.S.U. de C. i de la U.G.T., aneteeres, llur incorporació en masse a la lluita mes gran i contra les directrius reaccionàries que pel «anticomunisme i antisovietisme» pretenen imposar-les les direccions falsetes claudicadores. I subratlla que només mitjançant la unió fraternal dels militants del partit de la classe obrera i dels obrers ugetistes i cenetistes es podrà passar de les actuals vagues i lluites reivindicatives a les vagues generals d'adhesió, clasta, co-mercial, o la vega nacional i altres accions de masses que contribuiran poderosament a l'enorrement del franquisme i de els qui-lladors.

(Del Manifest del C.C. del P.S.U. de C.)

ADMINISTRACIO

A partir d'aquesta data tota la correspondècia cal enviar-la a l'adreça següent:

A. BIOSCA
33, rue Grange aux Belles
PARIS X

Totes les llqu ducions, com fins ara, cal enviar-les al nostre c. c. postal:

Paris c. 5560-55
«LLUITA»
33, rue Grange aux Belles
PARIS X

Recordem que a partir de l'edició número 123 el preu de «LLUITA» és de 6 fes. i el de les subscripcions per a tres mes es 70 frs. Ho remarquem de nou perquè algunes corresponsals continuen fent les llqu daciones a raó de 5 frs.

NECROLOGIA

Manuel Sans Albo

Els darrers dies del proppassat mes de gener va morir a Perpinyà el company Manuel Sans Albó.

Fundador del Sindical Metal·lúrgic de la C.N.T. a Barcelona, Manuel Sans Albó va comprendre que el seu lloc de combatent revolucionari estava en els rengles del P.S.U. de C. on ingressà després de l'alliberament de França.

Excel·lent company, militant incansable, estimat de tots els lluitadors antifranquistes pels quals la seva vida de revolucionari consequent era un valuós i magnífic exemple, Sans Albó ha sabut mantenir-se ferm, fins a la seva mort, a la causa que defensen els pobles hispànics.

Les «Edicions LLUITA» han posat a la venda:

"EL CAMI DEL PROGRES"

(30 anys de Poder Soviètic)

discurs pronunciat per V. Molotov el dia 6 de novembre del 1947 davant del Sòviet de Moscú amb motiu del XXX aniversari de la Revolució d'Octubre.

CENTRE CATALA DE MARSELLA

Elecció del nou Consell Directiu

En la darrera assemblea general celebrada pel Centre Català de Marsella fou lleguit el Consell Directiu següent:

President: Francesc Hernàndez; vicepresident: Vicenç Cardona; secretari general: Pere Marimon; vicesecretari: Francesc Barbena; comptador: Remy González; vicecomptador: Finestres; Antoni Guxens; Cultura: Melelor Besa; Ajut: Joan Serra; Esbarjos: Pau Sabadell; Turisme i Report: Víctor Terrades i Teatre: Joan Urgellès.

Dimenge, dia 15, es celebrarà a Paris un acte commemoratiu de l'aparició a França del nostre col·lega

Mundo Obrero

En saludar el nou Consell Directiu del Centre Català de Marsella els desitgem força encert en la seva tasca patriòtica al servei de la unitat dels antifranquistes catalans, de la República i de Catalunya.

COMPANYS:

Intensifiquem l'acció i en el curs de la lluita, i amb les experiències de la pròpia lluita, forgem-vos una sòlida moral, una cultura solxevic. Les forces democràtiques, les forces de la pau, encapçalades per la invencible Unió Soviètica i les poderoses noves democràcies, per la classe obrera internacional, han pues-tat a l'ofensiva contra les forces imperialistes, provocadores d'una nova guerra, contra les forces del capital monopolista nord-americà, contra un sistema capitalista que frontolla dumunt d'uns fonaments podrits i que no es resigna a morir.

(*Del Manifest del C. C. del P. S. U. de C.*)

U.G.T. F.S.M.

Federació Sidero-Metal.lúrgica d'Espanya

Per tal de patentitzar la solidaritat de tots els metal·lúrgics ugetistes, envers els companys que l'uiten a l'interior d'Espanya, el Grup Professional de metal·lúrgics de la U.G.T. celebrarà una assemblea general el proper dimenge 15 de febrer a les 9'30 hores matí al Ut, rue Henry Simbaud. A dita assemblea assistirà un representant de la Federació de Treballadors de la Metal·lúrgia de la C.G.T.

Es prega a tots els metal·lúrgics catalans llur assistència a l'esmentat acte.

NECROLOGIA

Antònia Penes Soler

Fa unes setmanes morí a Tarragona Antònia Penes Soler, mare d'un company del Partit resident a França.

Per les notícies rebudes ens assabentem que l'acte de l'enterrament d'Antònia Penes fou una veritable manifestació antifranquista, pnix que van assistir-hi un nombre de socis de la Cooperativa Obrera, clausurada pels franquistes, així com altres amics del nostre company.

Destaquem aquest fet com una prova més dels sentiments antifranquistes dels patriotes a l'interior del país, els quals saben aprofitar totes les ocasions per a palesar llur odi al règim que martitrisa el nostre poble.

Rebi el fill d'Antònia Penes, militant del P.S.U. de C., el nostre condol.

MANIFEST DEL

(II)

«Proletaris de tots els pàisos, uniu-vos! Només algunes veus ens van respondre quan van llançar aquests mots pel món, fa ara quarants dos anys, la vigília de la primera revolució parisenca en la qual el proletariat ha fet la seva entrada amb reivindicacions pròpies. El 28 de setembre del 1864, però, proletaris de la majoria de pàisos de l'Occident d'Europa s'uniren per a formar l'Associació Internacional dels Treballadors, de gloriosa memòria. Per altra banda, la Internacional no va viure més que nou anys. Amb tot, aquesta jornada d'avui és la millor prova que l'aliança eterna establerta per la Internacional existeix encara entre els proletaris de tots els pàisos i que es més forta que mai. En el moment en que escric aquestes ratlles, el proletariat d'Europa i d'Amèrica passa revista de les seves forces, mobilitzades per primera vegada en un sol exèrcit, sota una mateixa bandera i per un mateix objectiu immediat: fixament legal de la jornada normal de vuit hores, proclamada del 1866 ençà pel Congrés de la Internacional celebrat a Ginebra i novament pel Congrés Obrer de Paris el 1889. L'espectacle d'aquesta diada mostrarà als capitalistes i als terratinents de tots els pàisos que els proletaris de tots els pàisos estan efectivament units.

I que Marx no sigui al costat meu per veure tot això amb els seus ulls!

Londres, primer de maig del 1890.

Fr. ENGELS.

MANIFEST DEL PARTIT COMUNISTA

Un espectre obsessiona Europa: l'espectre del comunisme. Totes les potències de la vella Europa s'han unit en una Santa Aliança per acorralar aquest espectre: el papa i el tsar, Metternich i Guizot, els radicals de França i els policies d'Alemanya.

Quina és l'oposició que no ha estat acusada de comunisme pels seus adversaris al Poder? Quina és l'oposició que, al seu torn, no ha tirat a la cara dels seus adversaris de dreta o d'esquerra l'epitet infamant de comunista?

De tot això es desprèn dos ensenyaments.

Primer. El comunisme és reconegut ja com una potència per totes les potències d'Europa.

Segon. Per als comunistes ha arribat l'hora d'exposar, davant de tot el món, llurs concepcions, llurs objectius i llurs tendències; d'oposar a la llegenda de l'espectre comunista un manifest del propi Partit.

Amb aquest objectiu, s'han reunit a Londres comunistes de diverses nacionalitats i han redactat el següent Manifest, que es publica en anglès, francès, alemany, italià, flamenc i danès.

I.

Burgesos i proletaris

La història de tota societat fins als nostres dies (1) no ha estat altra cosa que la història de lluites de classes.

Home lliure i esclau, patrici i plebeu, baró i serf, amo i fadrí, en una paraula, opressors i oprimits, en oposició constant, han postingut una guerra ininterrompuda, ades oberta, ades dissimulada, una guerra que acabava sempre o bé per una transformació revolucionària de tota la societat o bé per la destrucció de les dues classes en lluita.

En les primeres èpoques històriques, constatem gairebé a tot arreu una organització jeràrquica de la societat, una escala gradual de condicions socials. A la Roma antiga, trobem patricis, cavallers, plebeus, esclaus; a l'Edat Mitjana, senyors, vassalls, nòbtres, fadrins, serfs i en cadascuna d'aquestes classes, gradacions particulars.

La societat burgesa moderna, bastida damunt les runes de la societat feudal, no ha abolit pas els antagonismes de classes. La societat burgesa moderna no ha fet més que substituir les d'abans per noves classes, noves condicions d'opressió, noves formes de lluita.

Amb tot, el caràcter distintiu de la nostra època, l'època de la burgesia, és d'haver simplificat els antagonismes de classes. La societat es divideix cada vegada més en dos vastos camps oposats, en dues grans classes directament enemigues: la burgesia i el proletariat.

Dels serfs de l'Edat Mitjana van néixer els elements de les primeres ciutats; d'aquesta població municipal van sortir els primers elements de la burgesia.

El descobriment d'Amèrica, la circumnavegació d'Àfrica van oferir a la burgesia naixent un nou camp d'acció. Els mercats de l'India i de Xina, la colonització d'Amèrica, el comerç colonial, la multiplicació dels mitjans de canvi i de mercaderies van impulsar com mài abans les coses desconegut al negoci, a la navegació, a la indústria i van assegurar, per conseqüència, un desenvolupament ràpid a l'element revolucionari de la societat feudal en dissolució.

L'antiga forma de producció feudal o corporativa no podia ja satisfer les necessitats que creixien amb l'obertura de nous mercats. La manufactura li va prendre el lloc. La petita burgesia industrial suplantà els menestrals; la divisió del treball entre les diferents corporacions va desaparèixer davant la divisió del treball en el si del propi taller.

Els mercats, però, s'eixamplaven continuament; la demanda no parava de créixer. La manufactura esdevingué també insuficient. El vapor i la màquina van revolucionar llavors la producció industrial. La gran indústria moderna va suplantar la manufactura; la petita burgesia manufacturera cedí el lloc als milionaris de la indústria, als caps de veritables exèrcits industrials, als burgesos moderns.

La gran indústria ha creat el mercat mundial, preparat pel descobrinent d'Amèrica. El mercat mundial ha accelerat d'una forma prodigiosa el desenvolupament del comerç, de la navegació, dels mitjans de comunicació. Aquest desenvolupament ha actuat a la vegada sobre la marxa de la indústria i, a mesura que la indústria, el comerç, la navegació, els ferrocarrils es desenvolupaven, la burgesia es feia gran, deuplava els seus capitals i arreconava al darrer pla les classes transmeses per l'Edat Mitjana.

Com veiem, la burgesia és ella mateixa el producte d'un llarg desenvolupament, d'una sèrie de revolucions en les formes de producció i de comunicació.

Cada etapa de l'evolució recorregudia per la burgesia anava acompanyada d'un progrés polític corresponent. Classe oprimida pel despotisme feudal, associació armada que es governava ella mateixa en la comuna (1); ací llure República municipal; allà, tercer Estat, tributari de la monarquia, després, durant el període manufacturer, contrapès de la noblesa en les monarquies limitades o absolutes, pedra angular de les grans monarquies, la burgesia, d'ençà de l'establiment de la gran indústria i del mercat mundial, ha conquerat-se del poder polític exclusiu en el modern Estat representatiu. El Govern modern no es altra cosa que una Junta administrativa dels afers comuns de la classe burgesa.

(1) O més exactament, la història escrita. El 1847, la història de l'organització social que ha precedit fins la historia escrita, la prehistòria, era gairebé desconegudà. Després, Haxthausen ha descobert a Rússia la propietat comuna de la terra. Maurer ha demostrat que aquesta propietat es la base social d'on surtiren historicament totes les tribus alemanyes i home ha descobert, poc a poc, que la comuna rural, amb propietat col·lectiva de la terra, ha estat la forma primitiva de la societat de les tribus fins a l'India. En fi, l'estructura d'aquesta societat comunista petita-lliva ha estat posada al descobert, en allò que té de típic, pel descobrinent decisiu de Morgan, el qual ha fet conèixer la verèdica naturaleza de la gens i el seu lloc en la tribu. Amb la dissolució d'aquestes comunitats primitives comença la divisió de la societat en classes diferents i, finalment, opositores. (Nota d'Engels.)

(1) Es ací com els habitants d'Italia i França abomenaven llur comunitat urbana, tan ràpid com aquestes es constituïren llure setjoria feudals llurs primers drets per a ells administrar ells mateixos.

Hemeroteca General
CEDOC

Els pressupostos de la U.R.S.S. davant el Sòviet Suprem

LA SUPERIORITAT DEL REGIM SOVIETIC

Els primers dies d'aquest mes va reunir-se a Moscú, i en presència, del camarada Stalin, al Sòviet Suprem de la Unió de Repúbliques Socialistes Soviètiques.

El camarada Zverlev, ministre de Finances, informà sobre el projecte de pressupost d'aquest any, així com dels comptes definitius del pressupost de l'any 1946.

Pot dir-se que l'informe de Zverlev fou un veritable balanç de victòries assolides pel règim soviètic d'ençà que va acabar-se la guerra.

Heus-ací unes quantes dades:

El pressupost d'ingressos passa de 325.400 milions de rubles l'any 1946 a 385.200 milions l'any, per a l'any 1948 de 418.000 milions.

Les despeses corresponents, inscrites en els pressupostos, són de 307.500, 341.200 i 367.900 milions de rubles els mateixos anys. Es a dir, l'excedent dels ingressos sobre les despeses passa de 17.900 a 24.000 i a 40.100 milions de rubles.

L'augment de l'activitat econòmica permet el creixement dels ingressos, car la major part prové de l'impost sobre les altres d'afers i les taxes sobre els beneficis de les empreses.

Els impostos directes pagats per la població, que constituïen, l'any 1947, el 19,9 % dels ingressos, han estat reduïts, aquest any, a 12,9 %.

Reforçament de la potència econòmica

En l'informe del ministre de Finances soviètic s'assenyala que la part de despeses atribuïdes a l'economia nacional i a les mesures socials passa del 66,2 al 68,4 %, MENTRE QUE EL PRESSUPOST DE GUERRA PASSA DEL 18,4 al 17 %.

Es destinen 60.900 milions de rubles per a les construccions, en primer terme per als treballs que poden esser acabats aquest any.

Les despeses culturals i socials augmenten de 8.800 milions sobre les de l'any passat, i formen el 30 % del pressupost.

El nombre d'alumnes serà prop de 33 milions més que abans de la guerra. El nombre d'estudiants serà de 722.000 més que no estava previst per a l'any 1950.

Les escoles professionals i d'aprenentatge tindran 2.183.000 d'alumnes, deu milions i 1.187.000 s'incorporaran a la producció.

Les despeses per a la Sanitat pública atribuïdes a 20.500 milions i les de les assegurances i seguretat social a 38.300 milions.

Més benestar per als treballadors soviètics

Per altra banda, el pressupost financiarà, l'any 1948, un augment considerable de la producció de productes alimentaris i d'objectes de gran consum.

En acabar el seu informe, el camarada Zverlev va dir:

«La realització i la superioritat del pla econòmic i financer que ens ofereix, constitueixen una base per a l'increment de la potència de la nostra patria i facilitaran un nou desenvolupament de la cultura, un augment del benestar material dels treballadors de la U.R.S.S.»

Les cifres donades pel ministre de Finances de la U.R.S.S. plasmen de relleu, un altre cop, la superioritat del sistema soviètic sobre el sistema capitalista.

Per a comprendre-ho millor només cal donar un cop d'ull als diversos plans d'aquest del món regit pel sistema capitalista. Les dificultats d'acumulació, les masses treballadores no poden viure, l'atur forçós, la misèria trauen de la porta d'aquells Estats en els quals l'economia està al servei exclusiu d'un grup de gent privilegiada.

Cap altre país, fora la Unió Soviètica, no ha pogut, al cap de dos anys d'haver-se acabat la guerra, revaluar la moneda i suprimir les cartes de racionament.

Els Estats Units, d'economia capitalista, tracten, mitjançant la colonització d'altres països —Filipines per exemple—, de retardar una crisi cada dia més aguditzada.

«L'Oja» dels preus —va dir Truman en una recent conferència de premsa—, prosegueix a un ritme massiu; segons els gràfics preparats per la Comissió de Pressupostos, tots els preus han pujat d'ençà que vàs estrenar el Congrés, el mes de desembre darrer, un programa per a lluitar contra la inflació.

La situació dels preus és verdaderament alarmant.»

La superioritat del règim socialista, soviètic, sobre el règim capitalista, es ja ràs per la qual fa ànsies del socialisme del mundiallisme, i inevitable i degut de tots els obstacles que vulguin oposar els imperialistes, els provocadors de guerra.

El règim soviètic socialista, fou el punt de partida de la gran victòria antihitlerlana i aliberadora. Avui és el punt de partida, i la base per la consolidació d'una pau duradera, per la victòria d'una autèntica democràcia popular.

Prop d'Atenes. Victòries de l'Exèrcit Democràtic

Un grup de guerrillers compost d'un centenar d'homes ha lliurat, durant 12 hores, un violent combat i ha rebutjat les forces feixistes a les rodalies de Pirlé, a la regió de la Pierre.

Així vol dir que la zona de la Grècia lliure s'estén fins prop de 40 quilòmetres d'Atenes.

LA UNIO SOVIETICA ACUSA ELS IMPERIALISTES

Falsificadors de la història

Abans d'ahir, dia 9 de febrer, a dos quarts d'onze del vespre, l'Oficina Soviètica d'Informació va convocar els corresponsals estrangers acreditats a Moscú i va llegir un document oficial soviètic que tira per terra totes les calúmnies i les falsificacions històriques dels imperialistes del Departament d'Estat de Washington sobre les relacions de la Unió Soviètica i l'Alemanya hitleriana, que al principi estarbor a l'agressió nazi contra U.R.S.S.

Aquest document, d'una importància històrica excepcional, revela fins a quin extrem ha arribat el cinisme i el desvergonyiment dels imperialistes, que no recoiien davant de cap falsificació si aquest resi al fet de fer aparèixer Alemanya que per la nomeu de temps —l'hem rebut tenint aquest número ja en ressò publicat— volem reproduir-ne alguns paràgrafs que considerem substancials.

A la II de febrer, el comunica diuat la nota soviètica— el Departament d'Estat va publicar un llibrí d'uniformes i diferents extrets de notes de funcionaris diplomàtics nazis i ha dituat a aquest resi el títol misteriós de «Relacions antisoviètiques en el curs dels anys 1939-1941».

Cal fer notar que en el resi publicat, hi han estat únicament incorporats els materials que es refereixen als anys 1939-1941, sense que ens ho digui que es refereixen als anys anteriors i, particularment, el período de 1933-1939 en les relacions en aquest recuff fet pel Departament d'Estat, en compliment, segons ignorem, de l'«opinió pública mundial».

La nota soviètica denuncia la política imperialista d'aquest llibrí d'uniformes, encapsulats pels taurons de Wall Street i si «ens dóna gràfic l'imm la política del Departament d'Estat, la Unió Soviètica rendon a aquestes acusacions fetes contra ella i Alemanya i es refereix al Perpassació fets pel Departament d'Estat en el recuff de documents nazis, la falsedat de molts dels quals es evident, ja que reflexen l'opinió de l'abertate de la cancelleria nazi i l'opinió de funcionaris alemanys que prefeneu, naturalment, presentar els fets sota un punt de vista favorable a llur règim.

La Unió Soviètica, per la seva banda, denuncia palpablement tota la trajectòria profitosta dels imperialistes que aliderden Hitler, el recolzaren en les seves primeres conquestes i li serviren de aspert amb la intenció evident de fer-ne una maquina de guerra contra el País del Socialisme, als ruin to-ca al socialisme d'Europa.

La nota soviètica amb la claredat i justesa que caracteritzen els document del Govern de la U.R.S.S., denuncia davant de l'opinió pública mundial totes les mentideres i complicitats dels certes imperialistes informadors, en primer lloc els nordamericans, que encoratjaren l'agressió nazi i i li proporcionaren els mitjans materials i les matèries primeres bèl·liques amb la qual cosa Hitler pogué donar Europa i desferma la gran matança.

Les epèlemies dels agressors feixistes —diu nota esmentada— van ésser sòvidies, augmentant cada dia, la que els Estats Units d'Amèrica, la Gran Bretanya i Francia doneren proves d'una tolerancia evident. No es pot per castallist, per exemple, que «el govern de Washington i Londres militars d'Alemanya i Italia a 1340-1941 i a Espanya no els van crear cap mena de preocupació. Només la Unió Soviètica presenyà d'una forma decidida i consequent la seva política de pau que defensava els principis de la igualtat jurídica i de la independencia respecte a l'Alemanya nazi, que, per altra banda, menyspreu de la Societat de Nacions, així com el dret del Govern legítim republicà d'Espanya a rebre un ajut dels países democràtics de la seva lluita contra aquest agressor italiana.

La Unió Soviètica, després de fer uns detallada relació dels principals fets polítics, de claudicació i encoratjament dels países occidentals davant de l'agressió de Hitler, en la sevadat ves responsabilitat d'aquells países en la guerra desferchada pel nazisme.

Davant de tes columnes antisoviètiques, a l'estil de les fabricades per Goebbels i les quals no respondrà «la imperialista en llur afó contra la gran Unió Soviètica, el Govern de la U.R.S.S. ha contestat concella i amb la veritat que a la gran dia, mòn. Milions i milions de demòcrates d'arreu han saludat aquesta declaració del Govern soviètic en el qual veuen el pilar defensor i el combatent infatigable de la pau i de la solidaritat nacional dels pàsos que volen ésser lliures.

EN POQUES RATLLES...

Els nazis també ho feien!

NOVA YORK

El Manifest Comunista i la novel·la de Sholokhov «*En un combat dubtós*», han estat retirats de la Universitat de Florida i substituïts per diferents publicacions antisoviètiques.

ATENES

Els salms de David i les biografies escrites per Emil Ludwig figuren entre les obres «prohibides» per «literàtura comunista» i han estat recollides per la policia del «govern» americà de Grècia.

BERLIN

En la llista de llibres prohibits, publicada per l'administració britànica de la Baixa Saxònia hi ha, entre altres: «*Socialisme utòpic i socialisme científic*» de F. Engels, «*L'imperialisme, última etapa del capitalisme*», de Lenin, «*La lluita per una pau duradera*», de Molotov i «*La Història del Partit Comunista (b) de la U.R.S.S.*»

Heus ací tres exemples de «democràcia» anglo-saxona aplicada en diversos llocs. Procediments semblants foren emprats pels nazis. I els han estat, també, pels falangistes.

La prohibició de llibres progressius no evità la derrota dels hitlerians. I tampoc no evitarà la dels imperialistes i la de Franco i Falange!

ITALIA

Els imperialistes ho manen

El diari neofeixista *Ora d'Italia* anuncia que els 15.000 ex-guerrillers reclutats —després de l'alliberament del territori italià per a substituir els elements feixistes en la policia italiana han estat eliminats pel Govern democràtic-cristià al servei dels imperialistes anglosaxons.

Aquesta mesura ha estat completada amb l'enrolament de 18 mil policies nous triats entre els feixistes i col·laboradors.

Davant del creixement de la lluita popular a Italia els imperialistes de Wall Street volgu tenir les forces repressives a llur mans. Truman mana i De Gasperi obeeix.

Mesures democràtiques a la Grècia lliure

En el curs de la darrera sessió del Govern provisional de la Grècia democràtica, el general Marcos va informar sobre la situació militar. El ministre de l'Interior, Johannides, anuncià que a les regions alliberades funcionen ja 200 escoles primàries i que la superfície de les terres sembrades aquest any és de 85 % d'abans de la guerra.

A proposta del ministre de Justicia, Porfirogenis, el Consell adoptà una llei sobre l'amnistia general amb vistes a la reconciliació nacional.

A la Tessalia central, les autoritats democràtiques procedeixen actualment a la reforma agrària. Una primera partida de terres, que ja s'estenia per un total de 3.000 hectàrees, situada prop de Polidrendi, ha estat repartida entre els pagesos per les diferents Comissions populars que funcionen en aquelles zones alliberades.

El desenvolupament i activitats del Front Popular Democràtic italià

La primera Assemblea Nacional del Front Popular Democràtic italià, celebrada aquests darrers dies, va elegir la seva Direcció, la qual està composta per Pietro Nenni (socialista), Florino del Secolo (independent), Pietro Nenni (socialista), Palmiro Togliatti (comunista), Di Vittorio (Confederació General del Treball Italiana), Malo (Partit Democràtic del Treball) i de representants d'altres partits i organitzacions.

En el curs de la reunió, en la qual es van prendre importants decisions polítiques, el diputat socialista Sansonnet va declarar que «el Front Popular Democràtic era l'expressió de la voluntat de les masses italianes d'establir una veritable democràcia a Italia i d'aïllar els provocadors de guerra. Emilio Lussu, líder del Partit d'Acció de Sardenya, declarà que tots els veritables democràtics considerem com un honor de cooperar amb els comunistes, els quals són «la força constructiva de tota democràcia moderna».

El general Azzi, just amb un altre diputat, Paolucci, —que van separar-se com diem en un altre lloc del Partit Republicà per no estar d'acord amb la seva política reaccionària—, manifestaren que llur decisió estava motivada pel fet que, en el Partit Republicà treballava per a facilitar l'esclavatge d'Italia pels americans.»

El Front ha estat saludat pels representants de la Unió de Dones Italianes, de la Joventut italiana i del «Moviment Cristià per la Pau».

En acabar l'Assemblea, el professor Florino del Secolo mostrà que el Front Popular Democràtic s'estenia per tot el territori italià a un ritme accelerat. La classe obrera —va dir—, dirigida pels partits democràtics, ha realitat els esforços del règim de Gasperi tendents a restaurar el feixisme.

El moviment del Front Popular és particularment fort a les regions del Nord, en les quals els Consells de Producció, impulsats pel Front, s'oposen a les temptatives dels industrials de liquidar certes indústries nacionals d'acord amb «llur associació» en el pla Marshall. Remarquem que els esmentats Consells s'han fet càrrec de la gestió dels llocs de treball d'Ancona, de moltes empreses de combustible situades a la vall del Po i d'algunes fàbriques a Bolonya i Milà.

El moviment progressista s'exampla, igualment, cap al Sud. Un nou moviment, anomenat «L'Avanguardia Garibaldina» agrupa els joves de la Italia central i meridional.

L'Assemblea Constituent agrària, la qual exerceix una gran influència entre els treballadors de la terra, sosté el Front Popular.

El Partit Democràtic del Treball i els seus diputats ha sostingut, d'ençà del primer dia, el Front, així com la Confederació General del Treball italiana i el Partit Socialista. Aquest darrer recomana a tots els ex-guerillers a ingressar-hi.

La unitat de les forces democràtiques italianes, impulsada per la unió de socialistes i de comunistes assegurarà el triomf de la democràcia a Italia, esbandint l'actual Govern de les classes imperialistes presidit per De Gasperi.

EL FUNCIONAMENT D'UN COLCOS

Un dels aspectes de la vida de la U.R.S.S. que més preocupacions i comentaris ha desvetllat, ha estat l'de l'organització de la seva agricultura. Començant pel sistema de possessió i explotació de la terra, fins al de distribució dels productes i de percepció, pels pagesos, dels beneficis de llur treball.

Trobem lògiques aquestes preocupacions i comentaris. Els dels amics i els dels enemics de la Revolució d'Octubre i de les seves ulteriors realitzacions. Un fet d'una tal transcendència històrica, necessàriament commou i atreu l'atenció de tota la humanitat.

Avui ens proposem donar a conèixer els trets més remarcables del funcionament d'un colcós, entitat agrícola, la base del qual és el sistema col·lectiu de la possessió i el treball de la terra.

Les dades que tenim corresponen a un colcós, no pas molt desenvolupat, ni molt endurrerit.

Consta de 128 famílies, amb un total de 180 persones aptes per al treball.

Els utillatge que es donen són: bestiar, pràctics, eines, remolques, sucursals i farratgera, etc.

Disposa d'una superfície de 1.060 hectàreas i d'una població total de 525 habitants.

La direcció i administració la formen 7 persones elegides en Assemblea general ordinària que se celebra cada any. Només el president està eximit del treball agrícola pròpiament dit, i es personalment responsable del bon funcionament de l'empresa.

Es convoquen dues o tres assemblees generals cada mes per tal d'examinar el desenvolupament del pla de treball aprovat per tota la població. El control s'exerceix sobre la base de la productivitat per hectàrea cultivable.

El president és l'encarregat de portar el pla aprovat pel colcós al districte territorial administratiu, on es concentren el conjunt dels plans aprovats pels colcosos i sòn assenyalades les contribucions per a l'Estat soviètic.

Un detall ben curiós de destacar és que, si es produeixen diferències entre el colcós i el districte, la decisió definitiva correspon a l'Assemblea general del colcós.

La vida política del colcós és molt activa. Apart de les informacions que rep per mitjà de la premsa —gran quantitat de diaris, setmanaris, revistes mensuals, etc—, cada família disposa del seu aparell de ràdio respectiu.

Cada mes es celebren dues o tres conferències sobre el estat de la vida s'estudien amb força obra tots els problemes socials i tècnics de l'Agricultura. Cada tres dies celebra una sessió de cinema i durant el mes es representen dotze films diferents.

Funciona un conjunt teatral i s'han constituït equips esportius de futbol i d'esquí.

Enguany, el colcós ha decidit construir una escola destinada als nois i nòies de 4 a 14 anys, amb la qual cosa els estalviem de fer un trajecte de 4 quilòmetres que els separen del centre d'ensenyament més proper. Mentrestant, els han assegurat el transport del colcós a l'escola.

Del total de la població, només 26 membres són militants del Partit Comunista. L'escòola funciona, per lo que solament hi aneuixen les persones de edat superior a 50 anys. No obstant, és molt corrent que a la major part de les cases es trobin costat per costat, els retrats de Lenin i Stalin i els temes tradicionals.

El colcós funciona sobre la base d'un pla de conjunt de la producció. Fora d'aquest pla col·lectiu, cada colcós disposa d'una parcel·la per a la família d'un quart d'hectàrea, més o menys.

Le retribució als colcosians es fa sobre la base de jornades treballades. Una jornada equival a una quantitat de treball establerta en comú. Ens dóna una idea de la norma que s'aplica el fet que una dona treballa aproximadament 300 jornades l'any i un home 400 jornades l'any.

El salari per jornada, en general, és el següent: 2,5 quilos de cereals; 3 quilos de llegums; 4 quilos de farratge i 3 rubles en metàlic. Es sobreentén que aquest salari en fruits i dineres es fixa cada any per l'Assemblea general de pagesos i tenint en compte el resultat de la collita.

A més d'aquesta retribució, existeix, com a indemnització, un sistema de bones primes per als que deixen les surmes establertes en el pla. Generalment, aquestes primes es donen per equips, amb les quals s'augmenta considerablement els ingressos personals i familiars del colcós.

Amb pressupostos de despeses del colcós per a aquest any s'aproppen a un milió de rubles.

D'aquestes despeses es destina el 20 per cent a la construcció i millora del colcós; el 5 per cent als impostos de l'Estat; el 3 per cent a les assegurances de bestiar i de les sembrades; el 2 per cent a despeses culturals; el 35 per cent al pagamento del treball dels colcosians; el 30 per cent a despeses de conservació d'utillatge, que es ha de la caixa de socorsos mutus; el 10 per cent a despeses diverses.

D'aquesta manera el colcosià i la seva família, a mes de la retribució que rep per treball i de les primes, es protegit pel conjunt del colcós contra les eventuals adversitats, necessitats generals, impostos, etc.

Una mostra de la distribució de productes en la dóna, pel que fa als cereals, el següent detall de la darrera anyada: 200 tonns de gra han estat vendut a l'Estat; 120 tonns han estat destinades per a la nova sembra i les reserves de l'empresa i 170 tonns han estat distribuïdes entre els colcosians, quantitat de la qual es poden disposar com els convingui més.

Heus ací un exemple del funcionament de l'economia soviètica pel que fa a l'agricultura.

A primer cop d'ull es veu la seva superioritat en relació a qualsevol altra economia, la règid capitalista, o, simplement, no soviètic.

La utilització col·lectiva dels mitjans de producció, del bestiar, de les màquines, dels tractors, de les eines i maquinària, ha permès un gran desenvolupament de l'agricultura. Els colcosians no pateixen pas els inconvenients inseparables de la petita extensió de la terra, de la petita producció, impostos pesats, adquisició individual de ferramentes, de bestiar, d'adobs, etc. La qual cosa ens permet que, a mes de la retribució directa en concepte de salari i primes, obtinguin beneficis indirectes que els milloren considerablement el nivell de vida.

Val a dir que, per lo que fa la propietat en gran escala de col·lectiva, cada colcosà disposa de una parcel·la, amb el seu bou, el seu pallisser, etc. sistema que li permet de gaudir dels beneficis del treball col·lectiu i de la vida familiar perfectamente compatibles, i que ningú no pertorba.

Es podrien escriure llibres senceres explicant els beneficis del sistema colcòsic, tant per a la pròpia pagesa com per a l'agricultura, en definitiva, per a tot el conjunt de la Unió de Repúblics Socialistes Soviètiques.

Aquestes realitzacions han estat i sòn possibles per haver liquidat el sistemat de grans terratinents, per haver-ho fet sense pagar-ho, per haver-ho fet mentalment, per haver aplicat les doctrines de Lenin i Stalin en unir la pagesia amb la classe obrera, en haver accedit a la pagesia a la direcció de la classe obrera.

En col·laboració fraternal, obrers i pagesos, van conjuntament fundir el magnífic edifici Soviètic, que, al qual la pagesia ocupa el lloc que li pertoca, i que, en definitiva, es el de defensor del pla i de l'obrer i el seu benestar.

La col·laboració fraternal d'obrers i pagesos, la seva fusió, el hermanament obrera i de la pagesia, al nostre país, será, també, un dels factors poderosos que contribuiran a l'endreriment de la Revolució Socialista, a l'abillalament de les maniobres capitulàdoras, a la victòria de la República i a la victòria de la Pau, que es ja, en les condicions del desenvolupament democràtic i progressiu del nòstre poble.

Ciutadans d'un colcós soviètic transporten el blat de la darrera collita.

PARTIT COMUNISTA

per Carles MARX i Frederic ENGELS

La burgesia ha jugat en la Història un paper essencialment revolucionari.

Arran on ha conquistat el Poder, ha tirat per terra les relacions feudals, patriarcals i idíl·liques. Ha trencat sense pietat tots els bigarrats lligams que unien l'home feudal als seus superiors naturals i no ha deixat subsistir altre llagam d'home a home que el fred interès, la dura *paga al comptat*. La burgesia ha ofegat l'èxtasi religiós, l'entusiasme cavalleresc, el sentimentalisme petit-burgès en les aigües glaçades del càlcul egoista. Ha fet de la dignitat personal un simple valor de canvi; ha substituït les nombroses llibertats que tan cares havien costat de conquistar, per l'única i despiadada llibertat del comerç. En una paraula, en lloc de l'explotació velada per il·lusions religioses i polítiques, la burgesia ha implantat una explotació oberta, desvergonyida, directa, brutal.

La burgesia ha despullat de llur aureola totes les professions que abans passaven per venerables i per les quals hom tenia un santi respecte. La burgesia ha arrecglerat entre els treballadors assalariats el metge, el jurista, el sacerdot, el poeta, el savi.

La burgesia ha esquincat el vel del sentimentalisme que cobria les relacions familiars i les ha reduït a simples relacions pecuniàries.

La burgesia ha demostrat com la brutal manifestació de la força de l'Edat Mitjana, tan admirada per la reacció, havia trobat el seu complement natural en la més sòrdida ociositat. La burgesia ha estat la primera que ha fet veure allò del qual l'activitat humana és capaç: ha creat meravelles d'una altra mena que les piràmides d'Egipte, els aqueductes romans, les catedrals gòtiques; ha conduït una altra mena d'expedicions que les invasions i les croades.

La burgesia no existeix més que a condició de revolucionar sense parar els instruments de treball, la qual cosa vol dir la forma de producció, la qual cosa vol dir totes les relacions socials. El manteniment de l'antiga forma de producció era, al contrari, per a totes les classes industrials anteriors, la primera condició de llur existència. Canvi ininterrumpit de la producció, trastorn de totes les condicions socials, inseguretat i agitació eternes. Tot allò que havia estat immòbil i petrificat, amb llur seqüèl de creences i d'idees abans venerades i les que les substituïxen es fan velles abans d'haver pogut ossificar-se. Tot allò que tenia solidesa i permanència se'n va com el fum, és profanat tot allò que era sagrat i els homs es veuen obligats en fi a examinar amb un esguard plè de desengany llurs condicions d'existència i llurs relacions recíproques.

Empesa per la necessitat de mercats sempre nous, la burgesia envaeix tot el planeta. Li cal penetrar per tot arreu, establir-se arreu, crear arreu mitjans de comunicació.

Amb l'explotació del mercat mundial, la burgesia dóna un caràcter cosmopolita a la producció i al consum de tots els països. Per a desesperació dels reaccionaris, la burgesia ha tret a la indústria la seva base nacional. Les velles indústries nacionals són destruïdes o a punt d'esser-ho i són suplantades per noves indústries, la introducció de les quals esdevé una qüestió vital per a totes les nacions civilitzades, indústries que cessen d'utilitzar matèries primeres indígenes i les substituïxen per les procedents de les regions més llunyanes i els productes de les quals són consumits, no tan sols en el propi país, sinó en totes les parts del planeta. En lloc de les antigues necessitats, satisfetes pels productes nacionals, neixen noves necessitats que reclamen per a llur satisfacció els productes de les contrades i dels climes més llunyans. En lloc de l'antic isolament de les provincies i de les nacions que es bastaven elles mateixes, es desenvolupa un tràfic universal, una interdependència de les nacions. I allò que és veritat per a la producció material, s'aplica a la producció intel·lectual. Les obres d'una nació esdevenen la propietat comuna de totes les nacions. L'estretesa i l'exclusivisme esdevenen cada dia que passa més impossibles per a una nació; i de totes les literatures nacionals i locals es forma una literatura universal.

Gràcies al ràpid perfeccionament dels instruments de producció i dels mitjans de comunicació, la burgesia arrossega en el corrent de la civilització fins i tot les nacions més bàrbares. El baix preu dels seus productes és la grossa artilleria que obre la bretxa a totes les muralles de Xina i fa capitular els bàrbars més obstinadament hostils als estrangers. La burgesia, sota pena de mort, força totes les nacions a adoptar la forma burgesa de producció; les força a introduir en cadascuna d'elles la pretesa civilització, és a dir, a esdevenir burgeses. En un mot, es talla un món a la seva imatge.

La burgesia ha sotmès el camp a la ciutat. Ha creat enormes ciutats; ha augmentat prodigiosament la població de les ciutats a expenses de la del camp i, per aquesta banda, ha arrencat una gran part de la població a l'idiotisme de la vida rural. De la mateixa manera que la burgesia ha subordinat el camp a la ciutat, les nacions bàrbares o semibàrbares a les nacions civilitzades, ha subordinat els països agraris als països burgesos, l'Orient a l'Occident.

La burgesia suprimeix cada vegada més l'espargiment dels mitjans de producció, de la propietat i de la població. La burgesia ha aglomerat la població, ha centralitzat els mitjans de producció i ha concentrat la propietat en un petit nombre de mans. La conseqüència fatal d'aquests canvis ha estat la centralització política. Han estat reunides en una sola nació, un sol interès nacional de classe, darrera un sol cordó duaner, provincies independents, tot just federades entre elles, que tenien interessos, lleis, governs, tarifes duaneres diferents.

La burgesia, d'ençà del seu advenament a penes secular, ha creat forces productives més nombroses i més colossals que no pas ho havien fet totes les generacions passades preses en conjunt. La subjugació de les forces de la Natura, les màquines, l'aplicació de la química a la indústria i a l'agricultura, la navegació a vapor, els ferrocarrils, els telègrafs elèctrics, haver desermat continents sencers, la canalització dels rius, poblacions senceres sortint de terra com per art d'encantament, quin segle anterior hauria sospitat que en el si del treball social dormien unes forces productives semblants?

Heus ací, doncs, allò que nosaltres hem vist: els mitjans de producció i de canvi, damunt la base dels quals la burgesia s'ha edificat, foren crests a l'interior de la societat feudal. En un cert grau de desenvolupament d'aquests mitjans de producció i de canvi, les condicions en les quals la societat feudal produïa i canviava, l'organització feudal de l'agricultura i de la manufactura, en una paraula, el règim feudal de propietat, van cessar de correspondre a les forces productives ja prou desenvolupades. Travaven la producció en comptes de secundar-la. Es van transformar en altres tantes cadenes. Calia trencar aquestes cadenes. Hom les trencà (1).

Al seu lloc, s'eleva la lliure concurrència, amb una constitució social i política corresponent, amb la dominació econòmica i política de la classe burgesa.

Sota els nostres ulls, es produeix un moviment anàleg. Les condicions burgeses de producció i de canvi, el règim burgès de la propietat, tots aquests societat burgesa moderna que ha fet sorgir tan potents mitjans de producció i de canvi, s'assembla al bruixot que ja sap dominar les forces infernals que ell ha invocat. De decennis ença, la història de la indústria i del comerç no és altra cosa que la història de la revolta de les forces productives modernes contra el règim de propietat que condiciona l'existència de la burgesia i la seva dominació.

(Continuació)

(1) A França i en una gran part d'Europa, fou l'abolició de la Revolució Francesa i de les guerres napoleòniques. (1789-1815)

Biblioteca de Catalunya
CEDOC

Malgrat les seves maniobres

FRANCO NO HA CANVIAT

és tan feixista com abans

Franco pensa poder aprofitar l'actual situació internacional per a consolidar el seu règim. Va jugar la carta hitleriana i va perdre. No hi fa res. Està disposat a jugar-ne una altra — que en definitiva és la mateixa — i guanyar. Ara reclama a crits un lloc actiu en el camp imperialista i antidemocràtic i els dòlars corresponents. Com a referències presenta els serveis prestats a Hitler i a Mussolini i la seva experiència en la lluita contra el poble espanyol. Es evident que per als imperialistes no podien haver-n'hi de millors.

Cada un pas expansionista i cada mesura de preparació bèl·lica dels governants nordamericans es acollida amb gòlig per Franco. Quan els Marshall i els Bevin fan declaracions anticomunistes, la premsa franquista destil·la satisfacció. Es natural. Franco sap que la unitat de les Nacions Unides hauria significat, irremissiblement, la seva mort i que la seva única possibilitat de salvació resideix en el recolzament imperialista, i en la seva participació en la guerra antisoviètica. Entre parèntesis: ara que ja coneixem quants aquells *democrates* espanyols que, per anticomunisme i antisovietisme, s'alegraven i es congratulaven fent-ho, davant les provocacions d'aquells que fomenten una guerra contra les noves democràcies, contra la Unió Soviètica.

Hemos dejado de constituir un peligro para la paz, para pasar a ser un baluarte de la paz misma

—va declarar el ministre de Relacions Exteriors de Franco, el falangista Martín Artajo no fa gaires dies. Aquesta idea, que molt tota la política de Franco, es ven completada per aquest frase d'*Arriba* del dia 15 de gener, quan diu:

la democracia—aquella parasita en boca d'un falangista vol dir l'imperialisme—ha comenzado a defenderse y, por lo tanto, busca para su estrategia los hombres más sólidos y seguros.

i més avall afegeix, completant l'oferiment d'Espanya als anglo-saxons per que convertisin el nostre territori, com diu el Manifest del C.C. del Partit, en un *«camp de batalla i els espanyols com a carn de canó»*:

al defenderse, ha tenido que buscar bastones militares y no entelequas liberales; verdades políticas y no referencias parlamentarias. El mundo—quin món! Evidentment el camp imperialista i antidemocràtic—vuelve los ojos hacia España sobre esta cima, Francisco Franco ha esperado sin pelos y sin temblores.

Franco considera que ja ha arribat el seu moment. Amb satisfacció no dissimulada, ha constatat el recomençament de la unitat entre les Nacions Unides, com es definida la política expansionista i antidemocràtica dels Estats Units i de la Gran Bretanya. Ha registrat la divisió del món en dos camps antagònics i irreconciliables. El mateix feixisme trumanià i el *treballisme* de Bevin li ofereixen confiança, tira per la borda totes les prevencions i offereix els seus serveis de mercenari per a lluitar contra la democràcia i el socialisme.

Heus-ací la veritat. Franco no ha canviat. Segueix essent tan feixista com abans. D'un sol cop recomana i en fa el seu orgull, que ha estat un perill de guerra i que es un bastió militar. Ho diu amb tot cinisme considerant que «hi» representa la necessitat nació davant dels imperialistes. Franco ofereix la nostra pàtria com a camp de guerra. Com de costum, els interessos nacionals no compten.

● ●

Es evident que entre els oferiments de Franco i els desigs dels imperialistes hi ha quelcons mètrenes sense una coincidència. Un i altres militen en el mateix camp, el camp imperialista i antidemocràtic, però que Franco sigui el criat servil i els taurons de Wall Street els senyors arrogants i despòtics.

Els imperialistes ianquis procuren aprofitar el millor possible les bones disposicions de Franco i la necessitat que aquest té de llur ajut. Espanya és una bona base estratègica per a la guerra antisoviètica i mentrestant serveix per arrodonir els negocis. En cular que encara és un xic prematur l'incloure Franco en un *bloc democràtic i occidental*, però les intencions són aquestes. El criat ha de poder acompanyar l'amo. Franco ha de jugar el seu paper i cal donar-li facilitats.

Fa uns dies que el general Marshall va declarar davant de la Comissió d'Afers Estrangers de la Cambra de Representants, que els Estats Units no tenen cap responsabilitat en el fet que Espanya hagi estat exclosa del pla Marshall i no signi el 17è Estat dels 16. Han estat —va afegir hipòcritament— els països europeus que ho han decidit així. El secretari d'Estat obre la porta a Franco!

Els imperialistes ianquis parlen amb llur acostumada brutalitat, i els *socialistes* britànics són més fins. Aquests saben que fer empassar als pobles la píndola segons la qual Franco és un democrata es un xic difícil. En definitiva, però, posen igual que Marshall i cerquen la firma o menys comprometedora. El falangista ministre d'Afers Exteriors de Franco la suggereix no fa gaires dies en declarar que:

importa menos que este dinero venga de una parte o otra, sino el gran bien hall o conforme a otro plan cualquiera.

El fet que l'O.N.U. acordés de que «mentre Franco estigui al poder l'Estat espanyol no podrà pertànyer» en cap organisme internacional, no preocupa gens, ni més ni menys, els imperialistes. Els unos de la finança consideren que l'O.N.U. ha de servir llurs fins expansionistes i antidemocràtics, convertir-se en una oficina que dependrà del Departament d'Estat o desaparèixer. O fins fan i desfan a l'O.N.U., o aquesta no serveix. El dòlar és déu!

● ● ●

Els falangistes són mestres en l'art del camaleonisme polític. Canvien el color de la pell, però segueixen essent els matxiavs per dins. E.s recriminen de la premsa franquista varien llur mil coda vegada que llur amo els ho mani. Cada vegada que Franco canvia d'amos.

AVUI tot sòn elogis de la *democràcia occidental* que comença a Wall Street. AHIR deien:

¡Oh, Alemania! nuestra hermana en el mejor de los destinos españoles: el destino imperial. En estos días de ti trazado ante la faz de todos los ciudadanos serenos, la juventud, vuelve con el puño cerrado de los mauseres, sino con nuestras banderas, que nuestros ojos son bien levantadas, mientras gri ahamos con voz valentiera: ¡Heil Hitler!. (El Correo. Español.—Bilbao.—15 d'octubre del 1943.)

AVUI, el falangista Jose Luis L. Aranguren escriu en el fulletó *teòric* de l'òrgan falangista:

Cuando se dice que Norteamérica es el polo de la libertad no se hace mera retórica. América del Norte ha realizado durante siglos, para el europeo no conformista, nada menos que este el ideal de la libertad.

Cuando se dice que Norteamérica carece de tradición espiritual se habla, pues, lisa mente de tradición espiritual, tradición de, tres siglos, es la tradición Norteamérica, apoyándose en la realidad histórica, tiene derecho a invocar un ideal norteamericano auténtico. (Arriba 13.1.48.)

Però en el temps de l'eufòria nazi, els falangistes no penaven el mateix sobre els Estats Units. Vet *de España*, de San Sebastián, data el dia 7 desembre del 1938:

Con un cinismo que hace todos los recuerdos mundiales (que felicidad para la tierra de los recuerdos), los Estados Unidos de América, por boca del que ellos llaman el presidente, ciudadano del mundo, se ha constituido a sí mismo en defensora de los valores morales de occidente. Roma Romana, amigo? El país del disorden, de la Ley Lynch, de las cantoneras del sexo, de las Universidades donde se puede comprar el título de doctor por una bagatela, el país cuyos movimientos nacionales tuvieron que ser destruidos a los ocho años porque estaban a punto de derrumbarse, el país de los gangsters, de los alcaldes ladrones, de los mercados de trata de razas: el país del Multinfustismo, de la persecución a los perros y la persecución a los negros. ¿Es este país el que puede defender la cultura y los valores de Occidente? ¿De qué Occidente?

● ● ●

Franco ha variat el seu llenguatge, però la seva política segueix essent la mateixa. Amb el recolzament dels nazis assassins els patriotes. Amb l'ajut dels imperialistes anglo-saxons, continua fent-ho. Ahir matava de gana els antifeixistes espanyols i ara ho fa i la misèria han esdevingut unes plagues endèmiques a Espanya.

Estigué al servei dels nazis i fèu tot el que va poder per ajudar Peix contra les Nacions Unides. Avui s'ofereix, sense cap pudor, als Estats Units per transformar Espanya en una base estratègica contra la Unió Soviètica i la democràcia.

FITXA

Recordeu-vos d'aquests noms

Ràdio Espanya Independent ha donat aquests dies els noms dels següents botxins del nostre poble:

José ANTONIO. Metge falangista del Penal de Cuéllar, crapaló, inverta, autor de la mort d'uns pilla de presos.

CASTELL. Guàrdia de la presó d'Alcalá de Henares que n'ha dirigit sempre per les seves cruel·tats.

Manuel TEJADA. (o) «La Rosa del Azafran». Carceller del Penal de Cuéllar.

IBIZA. Metge de la presó de Cuéllar, anomenat «La Mulo», manifesta una refinada crueltat amb els malalts tuberculosos.

Maria BALZA. Delatora que treballa en una societat mèdica del carrer de Trujillo de Madrid.

Cura Lopez ALONSO. Director de la presó de Sevilla i després de la de dones a València, on vàrels dues recluses que li feien de minyones.

GALLAR (a) «El hijo del sastre». Es destaca per la seva brutalitat en la repressió a Alcira (València).

Don JOSE. Rector de l'Postlesia de la Prosperidad (Madrid) i que se va fer ell confessionari per a denunciar patriotes.

FORTANITA. Caporal de municipals de Torredonjimeno (Jaén).

Ramon MATARENGA. Cap superior d'Investigació de Terrassa.

Angel FLORES. Valent d'ofici que ha format part de la Divisió Blava, assassí de patriotes.

José PUIG. Policia d'Investigació Criminal d'Alcalá de Henares.

Leon MATEO. Fabiere que viu al carrer del Sol a Sant Llorenç (Mallorca).

Antonio RAMOS. (a) «El hijo del guardia civil». Caporal de la Divisió Blava que viu a Igualada, assassí comprovat.

ANTONIO. Guàrdia civil a Castellé d'Empúries.

BATAN. Policia a Irun.

Emilio GOMEZ. Falangista que terroritza la población de Sort.

LA TRAGICA SITUACIO ALIMENTARIA I SANITARIA DE L'ESPANYA FRANCO-FALANGISTA

pel ***Doctor Josep BONIFACI***

PER bé que en diverses ocasions ens hem ocupat d'aquest tema, és tal l'extensió i la profunditat de la fam, la malaltia, la misèria i l'al sofriment moral a l'Espanya franquista, que obliga a insistir-hi continuament, per tal que tothom sàpiga i ningú no pretengui ignorar la feroçitat d'un règim que li sotmès ha ja nou anys un poble de 28 milions d'habitants a fam progressiva. Ol més avui quan organitzacions «llunàtiques» reaccionàries de caràcter internacional i les forces imperialistes i antidemocràtiques s'esforcen a desorientar l'opinió mundial sèl·lencial o intentant justificar les xifres terriblement malaurades de les estadístiques falsificades deliberadament per Franco.

No es poden deixar sense comentari —tal com feia el Butlletí d'Informació de la Generalitat el dia 11 de gener darrer, en publicar un informe de la divisió mèdica de la Creu Roja Internacional—, expressions com aquestes: *«Malgrat la bonada de 1945 i 1946, les dietes de l'any d'ara tan sols foren bones. Així, des de començaments de 1947, les reduïdes racions de pa i oli pogueren esser sensiblement augmentades», «l'allotjament està relativament bè», la mortalitat infantil, que era del 93 per 1.000 l'any 1944, «ha disminuït posteriorment», que «en 1946 es produïren AL·LUNS casos de tifus exanemàtic», que «les malalties venèries han disminuït sensiblement», «prècies a l'ús de salvarsan, sulfamides i penicilina», que «l'augment del nombre de tuberculosis obeïx, en pla a la propagació de la malaltia, sinó al fet que l'increment pres pels dispensaris antituberculosos ha permès un descobriment més ràpid dels malalts»... que «l'any 1938 la mortalitat per tuberculosi fou del 12,9 per cent i el 1943 del 11,3 per cent».*

Imperdonables descuits

A aquest munt de falsedats barregen algunes veritats tals com: *«Farràs, pastes, sucre, sabó, café i bacalà estan encara fortament racionats». «La carn, el peix fresc, la llet, la mantega estan en venda lliure a preus molt alts», que «l'ànyd del 1936 els salaris han augmentat de 125 per cent, mentre que el preu dels productes alimentaris RACIONATS ha augmentat de 350-400 per cent i de 1.000 per cent els de venda lliure»... que «el «cicle» ha desaparegut de la taula de moltes famílies», que «alguns medicaments, principalment la quinina i la penicilina són de difícil adquisició».*

El Butlletí d'Informació de la Generalitat diu, per tot comentari, que *«les racions de pa sofriren una important disminució a partir del 30 de setembre del 1947, que el racionament actual és de 80 grams diaris els consumidors de primera categoria, 100 els de segona i 150 els de tercera, que un quilo de pa val 4 pessetes».*

El Butlletí prou senyores del Butlletí d'Informació de la Generalitat de Catalunya. El tema que tracten té, desgraciadament, tanta importància, afecta tan directament la vida dels catalans que obliga la Generalitat a sortir al pas de totes les informacions favorables al règim franquista i a posar al descobert totes les seves nafres, vicis i corrupteles.

Ahí fa que una vegada més en el curs de l'exili siguin els ciutadans els que amb llur esforç personal han de aspirar les defeïdeïnies i completamen els elements representatius dels òrgans oficials de la República amb els botxins del nostre poble.

Cal divulgar les condicions en què els catalans viuen

Cal insistir, doncs, a demostrar que les condicions de vida i el terror del franquisme són la base de les sofrences materials i morals del 90 per cent dels ciutadans dels pobles hispànics.

Cal divulgar xifres indicadores de les condicions en que viuen els catalans sota la dominació neofeixista. Cal divulgar, per tant, les xifres oficials les del Butlletí d'Estadística franquista segons les quals els productes que l'any 1945 valdaven 100 pessetes costen avui; si es troben, 430 pessetes cinquanta a Barcelona, i 462 pessetes cinquanta a Madrid i que, comprade d'estraperlo costen de 1.000 a 1.500 pessetes.

Com a contrapartida, cal divulgar que els salaris van de 10 a 25 pessetes diàries, que és el que cobra un treballador qualificat. Amb aquest salari han de comprar al mercat negre el suplement de pa indispensable i que costa de 12 a 14 pessetes el quilo. Un llunguet, per exemple, en fan pagar de 10 rals a 3 pessetes. Quant a la carn, costa 55 pessetes el quilo, el cafè 16 pessetes la rova, el tabac 4'50 el paquet de cigaretes, el cafè 120 pessetes el quilo, el sucre 50...

Cal divulgar, doncs, aquestes misèries per als treballadors i les classes mitjanes i les classes antipatriòtiques que es lloe de militar a aquest règim. Lamentat i no pot esser de cap mànera, per tal com aquest fenomen no depèn de la sequera, de les pedregades ni de les superfícies sembrades, sinó que depèn exclusivament del REGIM.

Quant a la vivenda, la Creu Roja internacional diu en el seu informe: *«l'allotjament està relativament bè».* Però Franco diu en canvi que «el 75 per cent de les habitacions rurals i prop del 33 per cent de la de les ciutats són antihigiòniques i impròpies per a la vida». La qual cosa vol dir que 15 milions de compatriotes i 3 milions d'habitants de les ciutats viuen en condicions infrahumanes.

Respecte l'habillament, no ens referirem al preu d'unes sabates, d'una camisa o d'un vestit. Ni haurà prou amb atreves que a Barcelona, el tramvia de Can Tunis va pie de gent descalça i mig nus i que si per atar puja un vistger vestit com una persona pròvoca la indignació de tots els altres, per tal com el prenen per un estraperlista. I això es més que cert.

La Creu Roja internacional, més papista que el papa

El lamentable informe de la Creu Roja internacional que comentem afegeix que no hi ha augment de tuberculosi, encara que les xifres estadístiques són més elevades. Atribueix la cosa al fet que, havent-hi més dispensaris, es descobrèixen més quantitat de malalts.

En canvi, els falangistes diuen que tenen 50 dispensaris, un per cada grup de 300.000 habitants, en lloc d'un per cada 100.000 habitants, com es feia abans. Que «hi» ha 1.000 llits de sanatori de Terrassa i 5 anys en construcció.

Es que es pot creure, doncs, que en les barriguera, permanentes i cada dia més agreujades condicions alimentàries de la immensa majoria del poble hagi disminuit la tuberculosi? Si a la fam crònica i general afegim l'amuntegament dels ciutadans en cambres insanes, manxades de sabó per a la higiene més elemental, pot creure ningú que l'índex sanitari d'Espanya no es esgarrifós?

I no sòn solament l'escassedat d'aliments, la crisi de la vivenda i la manca de roba i de productes d'higiene elemental els determinants de la degeneració física d'un poble, de l'increment de la mortalitat, sinó que a l'Espanya de Franco ho sòn també i no pas dels menys importants l'escassetat de medicaments i els preus prohibitius que resulten per a la immensa majoria dels ciutadans. Remeis de tanta importància guardiera com la quinina, les sulfamides, la penicilina, el sèrum i les vacunes sòn objecte d'estraperlo i venuts a preus només accessibles al grup parasitari dels servidors privilegiats del règim. Cal fer-ho constar, doncs, que per tal com el rifi d'un guàrdia civil no té tampoc al seu abast cap d'aquests medicaments.

Allò que la Creu Roja de Ginebra sap i calla

Tampoc no és negligible la importància que té en la mortalitat general la especialitat tècnica de la nova generació de metges i llur moral professional, tota vegada que no és un secret per a ningú —i ho ha estat característic d'aquest règim no pot esser d'altra manera—, que les millors notes en els examens i els llocs més ben retribuïts i de més responsabilitat els dóna o imposa la Falange.

Tot això la Creu Roja internacional ho sap i sap més encara.

Sap que a les presòns de Franco hi ha més de 105.000 presoners polítics que han passat abans per les comissaries i que tots i que hi han estat torturats brutalment. Sap que a les comissaries hi ha un promedi permanent de 3.000 detinguts que viuen en condicions de Himmler, empollats de Torquemada, infligeixen «les mes bàrbara turmenta. Sap —per tal com ha rebut l'informe oficial de la Delegació de la II República espanyola— que per Espanya circulen en llibertat vigilada i condicionada 300.000 ciutadans condemnats al pàcte de la fam, 350.000 republicans, que deseres de milers estan confinats a seqüestre per guàlmetres de llur residència habitual, separats de la família i de llurs mitjans de treball, la Creu Roja internacional sap, en fi, que milers i milers tenen privat d'exercir llur professió, la qual cosa agreuja encara més les dificultats d'existència que el règim de Franco ha creat als ciutadans dels pobles hispànics.

Els mirífics i filantròpics tècnics sanitaris de la Creu Roja internacional no tenen dret a ignorar la importància que tenen aquests factors en la conservació de la salut i de la joia de tot un poble.

Cal sortir al pas de totes aquestes falsetats

Pec si encara calguessin més arguments, posarem mà d'un —el darrer— emmaillèvat al portaveu de la Falange, i que tanmeu no s'ho vol que la Creu Roja internacional ignori:

«Invàlids de tota guerra polician per Espanya i recorden la mendicitat de la Edad Media. El invàlid que mostra sus muñones al borde de la acera implorant a los passantes y cuyas fórmulas devienen clàsicas, es un espectàcula deprimente.»

Allò que no diu, però, *arriba* és que aquests mutilats imploren inútilment, puix que aquells que voldrien ajudar-los estan a la misèria i aquells que podrien fer-ho sòn els estraperlistes falangistes, que odien els mutilats perquè sòn republicans, que voldrien llur desaparició total perquè sòn una acusació permanent contra el règim.

Si llanquessin ací l'aparició de xifres i dades indiscutibles, els amics de Franco, i de la falange, es estarien més amatents, podrien dir-hi la vegada, com ja ho ha fet algun d'ells després de fer una visita guiada per Espanya que «la gent no viuen pas tan malament com ahí i que «el règim penitenciari franquista es modèlic. Cal sortir, doncs, al pas d'aquesta falsetat i dir a aquests senyors que l'estadística sanitària del control del franquisme afirma el següent: dels 122.500 decesos, el 84 per cent o sigui 110.020 pajeixen de malnifesta denutrició i manca devitamines; 10.980 sòn tuberculosos declarats; 65.880 sòn pretuberculosos, ete.

Xifres aterradores de la bestialitat falangista

Lògicament, cal aplicar aquestes xifres a Espanya i a les seves repercussions que després d'haver passat per les comissaries i les presòns estàn avui en directiva vigilada i que en el concepte tuberculosi sòn les següents: hipertensos, 31.500; pretuberculosos, 189.000.

Es a dir —i perdona amb lector que insistèixi en les xifres aterradores de les víctimes del franquisme— que sense comptar les dècenes de milers d'assassinats comesos pels botxins del règim, la policia franquista, que en llibertat vigilada per «delitées» polítics, que suma 464.000 republicans, compta amb 1.000.000 de «delitées». Es que eren més esgarrifosos les estadístiques de Mathausen, Dachau, d'Auschwitz, d'altres camps d'extermini hitlerians? Es que per ventura Espanya és, sota el franquisme, altra cosa que un immens camp d'extermini de republicans?

Totes aquestes xifres són l'expressió de les sofrences dantesques de milions i milions d'espanyols. Són un corol·lari de les escòrnies del règim franquista.

Tanta depravació, ferotgia i bestialitat no poden esser defensades per ningú que es pugui dir per bandera, que digui dirigir-se per un cadi moral.

No obstant, la força dels interessos creats, les ambicions imperialistes fan que Franco, i els seus règims siguin per a elles de més garantia que no pas la República i la democràcia.

Necessitem Franco, però no voldrien solidaritzar-se amb els seus crims passats et tanmateix no ho poden fer. Els cal, doncs, mal signi grollerament, repintar la fàcana del règim de trabuc i revestir-lo per a donar-li la plaça de gendarme de la reacció i de l'imperialisme.

La República ha de denunciar els assassinats que Franco comet

Aquesta funció de cobrir discretament el llop amb la pell de be és la que han encarregat a les organitzacions d'anticomunisme internacional, a tots els aparells de propaganda de l'imperialisme, a tots els que fan mercat per aquest ofici de dubte i de difamació i imprescriptibles dels homes i dels pobles.

I en compliment de la missió que ells ha estat encarregada, aquests elements accepten i divulguen les estadístiques falses de Franco i afirmen coses com les la concentades, incomprensibles amb l'honestedat i el decòrum professional.

Els òrgans representatius de la República tenen el deure indefugible, solemnel avui quan les forces imperialistes s'han tret la carta i, per la consecució de llurs fins de dominació mundial, ajuden i utilitzen tots els gendarmes de la reacció, de prosenyar davant del món, de les forces democràtiques, es estimulen que tots aquells el franquisme torturant i assassinant el nostre poble, amb la pistola, la fàcana i la mentida.

Malalties, fam, misèria, heus ací allò que ha donat als nostres infants el règim de Franco i la Falange!

Les bacanals que marquen la fi del franquisme

Tots els règims podrits i en vies de desaparèixer van acompanyats de l'escandol que provoquen llurs bacanals. De la Roma imperial fins als nostres dies, tots els règims de força han dut el nom i la luxúria per seguici mentre els pobles que han tiranitzat es morien literalment de fam en mig d'una misèria espantosa.

Recordeu-vos de les saturnals romanes, de la corte de Versalles amb les seves prostitutes fètes marquesses, de la Romànov amb llur Rasputin «purificant» la seva parròquia preciosamente amb el «pecat», de Goering, Rohem i Hitler amb llurs tieretifa. Arreu i en tots els temps, els satrapes han col·lecionat aberracció darrera aberració, tot plegat ben zop del cel·lo més car i dels més famosos cellers.

I la monarquia espanyola no ha estat pas una excepció amb els seus reis cretins la seva degenerada aristocràcia i els seus generals borratxos com Primo de Rivera.

La història del franco-falangisme en va, però, més plena que tota la història de la monarquia plegada i no manquen els exemples.

■

Un d'ells és aquesta informació de l'O.P.E. que ens parla de la barrila sarcàstica a la qual es lliuren els feixistes de la seva Universitat de l'exèrcit, navarres, acompanyat d'un país, es trobava fa pocs dies al restaurant Parellada, de la Diagonal de Barcelona.

Mentre sopaven, arriberen uns senyorassos amb unes noies que no calia que diguessin quina era llur professió, car es veia d'una hora llunya.

Els senyorassos van demanar champ pay del més car i van donar ordre al cambrer de servir-ne al tinarro nàvarrès en qüestió i al seu comensal.

Aquesta van acceptar i entre tots plegats van començar una bacanal de mil dimonis en el centre de la sala. Les noies van prendre un tany de peus al sortidor que hi ha al centre del menjador, es van treure la poca roba que duien, exigieren que els fregissin els pèzzos de colors que nedaven en el petit estany, es van tirar el champany a la cara uns i altres i les copes pel cap...

Tot d'una, el militar va agafar un senyor que seia davant d'una taula propera i, estirant-lo pel nas com un boig, li anava fent empitar, si us plo per força, el contingut d'una ampolla, amb la qual cosa es provocà avui una batalla de gitanos.

L'arribada de la policia evità que hi hagués més trencadissa i fins i tot l'incendi del restaurant. Estimada tu personalitat dels borratxos, resultà que un d'ells era el general Saliquet, un lladre de marca i el no menys lladre Muñoz, un dels més grossos multimilionaris d'Espanya, gràcies a l'estraperlo i l'encobriment de les jerarquies del règim, començant per Franco.

No cal dir que la premsa no ha parlat d'aquest escàndol, però n'ha parlat tot Barcelona amb la indignació i el fàstig que han precedit sempre l'ensorrada de tots els règims de força i de lladronici que han precedit el franco-falangisme.

Tres mil estudiants fan vaga

Els estudiants de les Universitats d'Espanya passen a l'acció contra el règim franquista, malgrat els esbirros i les condicions del S.E.U.

Quan la dictadura de Primo de Rivera, Berenguer i Aznar, els estudiants de Barcelona, Madrid, basca, andalusos, valencians, de tot Espanya van aportar un considerable ajut a l'obra d'acabar amb aquell règim i el monarca que el sostenia. Tots recordeu les càrregues dels guàrdies civils a la plaça de la Universitat de Barcelona i els trets de la Facultat de San Carlos de Madrid, de la foina que van donar els estudiants madrilenys al botxí Mola, llavors director general de Seguretat.

AVUI, fou una tropa de xoc que lliurà excel·lents combats per l'advenment de la segona República i molts dels seus afiliats han estat després no menys excel·lents en el curs de la nostra guerra contra els sublevats i el feixisme internacional.

Avui, després d'una resistència sostinguda en molt dures condicions, el 1930, els estudiants comencen a passar a accions que presagien les que vindran en un pròxim futur, però és la que el mes de gener han dut a cap els universitaris de la Facultat de Dret i Ciències Econòmiques de Madrid i en que van participar TRES MIL estudiants.

Durant cinc dies aquests estudiants van sostenir una vaga contra la qual no van podre-hi res ni el ministre ni els esquirols del S.E.U.

El conflicte va començar amb l'excusa de protestar contra la instauració de l'examen de revàlida, però tothom sap, franquistes i no franquistes, que el fons del conflicte fou el de manifestar la protesta contra un règim d'infàmia i de persecució de la ignorància, explotador de la misèria del nostre poble, assassí dels patriotes dels pobles hispànics i de la cultura en totes les seves manifestacions.

Durant els dies de vaga es van registrar gran nombre d'incidents entre estudiants vaguistes i les grupes del S.E.U. i hi va haver uns coplons desfeixosa i crema d'insignies i altributs falangistes, i bufetades, molles bufetades.

El ministre i el Govern van fer grans esforços perquè la vaga no s'estengués a altres Universitats i ha atinat el moviment a base prometre formalment que es tindran en compte les reivindicacions dels estudiants.

Però ja s'ha començat i hem de felicitar-nos d'aquest moviment que és una victòria de la unitat antifranquista i que, junt amb el dels obrers i pagesos peninsulars sòn preludi d'una batalla que acabarà inclucialebiment amb el triomf de la democràcia i la República al nostre país.

Salut i endavant estudiants hispànics!

Le gérant : Mathilde KOENIG.

Société Nationale des Entreprises de Presse
IMPRIMERIE
MONTMARTRE-PRESSE
18, rue Montmartre, Paris-1er

TEXTOS FAILANGISTES

La Falange crea els Sindicats Verticals com instruments de la seva demagògia dintre de la classe obrera. Elements de la F.A.I., com l'aventurer Vallejo, coincidèren a donar llur suport al «sindicalisme vertical» i representant el vil paper de delatore al servei de la Falange.

Tenint en compte aquesta antecedents no és estrany que, avui, falangistes i falstes llancin el mateix crifleri sobre la Federació Sindical Mundial i l'expressin en llurs comentaris.

Llegiu-los:

«Pues hoy ya pueden decir, por la maniobra de la Federación Mundial de Sindicatos, que no es sólo la Rusia comunista la que ayuda y financia la revolución y el terrorismo en los distintos países...»

(«Arriba», de Madrid del dia 29 d'octubre del 1947.)

«*Solidaridad Obrera*», dirigida pels falsis, escriu les mateixes idees en la seva edició del dia 17 de gener d'enguany:

«No hay tal sindicalismo mundial. Hay, a la cabeza de un amontonamiento de trabajadores, una nube de burócratas al servicio del imperialismo ruso.»

⁂

En l'apreciació del moviment sindical del nostre país, la Falange i la F.A.I. s'hi retrenxien, mutuamenet, llurs opinions.

Ho poleen els següents paràgrafs:

«El desplome de la concordia entre las fuerzas productoras de la nación empezó con el marxismo»,

va escriure el falangista «*Arriba*» el dia 9 de gener del 1948.

El correu arribà tot seguit a la Redacció falsta de «*C.N.T.*» car, poco dies després, escrivia:

«...cuando se inmiscuyó (el comunismo) en las centrales C.N.T. y U.G.T. fué para intentar perverlas, para tratar de convertirlas en instrumento partidista.»

⁂

En aquesta trajectòria, els falangistes tenen avui un altre concurrent: els imperialistes. Aquesta, en nom de l'anticomunisme, encomanaren a Prieto l'escissió de la U.G.T.

I, avui, en nom de l'anticomunisme, els imperialistes treballen per escindir la F.S.M.

Falangistes, falsis, imperialistes. Tres persones i un mateix cap: l'anticomunisme.

Els treballadors cenetistes jutjaran com mereix l'actitud indigna, traidora, dels dirigents falsis al servi de totes les causes reaccionàries, antiobreres.

Acaba de sortir la novel·la

"Los MISMOS de AYER"

de Rafael VIDIELLA

SUMARI

I. «Los Iconoclastas». — II. Cómo será la Humanidad mañana. — III. La taberna del Callejón de la Sangre. — IV. Los dramas de los pueblos transparentes. — V. La lección de Historia. — VI Entre dos luces. — VII. Cómo vive y duelo. — VIII. La Anarquía y el Amor. — IX. Vírgenes. — IX. El zumbido de las pistolas. — X. «La cocina mata!». — XI. La luz masónica. — XII. «Pobre Layrette!». — XIII. Agonía en los sótanos. — XIV. Un general ejemplar. — XV. La fuga de los brujos. — XVI. Entre la gente de bronce. — XVII. Odio a casa ajena. — XVIII. Tres puntales del régimen. — XIX. La cuerda de deportados. — XX. «¡Olé los hombres». — XXI. Agitación de multitudes. — XXII. Continúa el proceso de la revolución.

375 pàgines. — 22 dibuixos de Francesc Perramon. Coberta a dos colors. Preu: 200 ptes.

ELS BENEFICIS DE LA VENDA D'AQUEST LLIBRE VAN DESTINATS A LA LLUITA ANTI-FRANQUISTA A L'INTERIOR DE CATALUNYA.

(Passeu les vostres comandes a l'Administració de «LLUITA» i als Comitès Departamentals del P.S.U. de Catalunya.)

Institut d'Estudis Catalans
Hemeroteca General
CEDOC